

Αίγινα, 23
Σχολή Πυροδοτήσης
Θεατρική Γραφή

「 ΒΕΝΕΤΙΑ 」
ΧΡΗΣΤΟΣ ΓΚΟΤΣΗΣ

「 BENEZIA 」 ΧΡΗΣΤΟΣ ΓΚΟΤΣΗΣ

Επέστρεφε και βάστα με
καθώς πέφτω και ματώνω
επέστρεφε της νιότη μου
τον αφρισμένο μούστο
Αγάπη μου, επέστρεψε·

στη Rosa Karac

Αίγινα, 06-09-1984. Σπούδασε Ναυπηγική και Κινηματογράφο. Οι ταινίες του έχουν παρουσιαστεί (Drama ISFF, Athens IFF, Psarokokalo ISFF, Tirana IFF, Festival de Cannes κ.α.) και βραβευτεί (ΤΑΞΙΜΟ καλύτερη ταινία και φωτογραφία - φεστιβάλ altcineAction, ΛΑΝΣΕΛΟΤ έπαινος σεναρίου - Ένωση Σεναριογράφων Ελλάδας και Ίδρυμα Μιχάλης Κακογιάννης) σε φεστιβάλ και διαγωνισμούς. Έχει εκδώσει την ποιητική συλλογή ΑΛΚΥΟΝΙΔΕΣ ΜΕΡΕΣ (Οδός Πανός). Η ΒΕΝΕΤΙΑ είναι το πρώτο του θεατρικό έργο.

<https://vimeo.com/christosgkotsis>

gkotsischristos@yahoo.gr

...

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2022 - Μάιος 2023) με εισηγητή τον συγγραφέα Θανάση Τριαρίδη.

...

Στο εξώφυλλο έργο της πεντάχρονης Αγγελικής Γιότση.

...

Το θεατρικό έργο **ΒΕΝΕΤΙΑ** του **Χρήστου Γιότση** διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

...

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, καλείται να επικοινωνήσει αποκλειστικά μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου με τον συγγραφέα.

┌ περίληψη ─

Ο Λουκάς επέστρεψε από την Γλασκόβη, όπου σπούδασε ναυπηγική. Ο πατέρας του παραθέτει δείπνο. Η μητέρα του ζητάει από την οικονόμο τα ασημένια σερβίτσια. Καθώς τρώνε, ο Λουκάς αναλύει στους καλεσμένους πως κατασκευάστηκαν τα μαχαιροπίρουνα. Οι ναζί ξήλωναν τα ασημένια δόντια των Εβραίων, πριν τους στείλουν στα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Οι πρόγονοι τους κουβαλούσαν το ματωμένο ασήμι με τα φαροκιάκά τους. Οι παρευρισκόμενοι προσβάλλονται. Σε μια στιγμή παροξυσμού, τους ανακοινώνει την επιθυμία του να γίνει συγγραφέας και απαρνείται την ναυτιλιακή της οικογένειας. Η Μητέρα του δείχνει να τον υποστηρίζει. Ο πατέρας του και οι συγγενείς πεπεισμένοι πως ένας δαίμονας τον έχει κυριεύσει, αποφασίζουν να τον ξορκίσουν.

┌ πρόσωπα ─

ΛΟΥΚΑΣ⁽²⁴⁾

ΠΑΤΕΡΑΣ - ΝΙΚΟΣ⁽⁵⁹⁾

ΜΗΤΕΡΑ - ΌΛΓΑ⁽⁴⁸⁾

ΘΕΙΟΣ - ΛΕΥΤΕΡΗΣ⁽⁵⁵⁾

π. ΜΗΝΑΣ - ΕΞΟΡΚΙΣΤΗΣ⁽⁶⁶⁾

ΝΟΝΟΣ - ΜΑΡΙΟΣ ⁽⁵⁹⁾

ΘΕΙΑ - ΖΩΗ ⁽⁴⁴⁾

ΣΑΡΑ⁽²⁹⁾

┌ 75 min • ΤΡΙΠΡΑΚΤΟ ΔΡΑΜΑ • ΠΡΑΞΕΙΣ XII ─

ΠΡΑΞΗ Α

ΣΚΗΝΗ Ι

Σκοτάδι. Άναμμα σπύριτου. Βρισκόμαστε στην τραπεζαρία. Η ΣΑΡΑ κρατάει ένα κερί και το πρόσωπό της φωτίζεται. Ο ΛΟΥΚΑΣ είναι ξαπλωμένος στον καναπέ στα αριστερά. Δίπλα του είναι οι αποσκευές του. Είναι και οι δύο γυμνοί. Η ΣΑΡΑ βάζει έναν δίσκο στο πικάπ. Ακούγεται ένα τραγούδι στο ύφος του ζεϊμπέκικου του αρχάγγελου (Μάριος Τόκας, Δημήτρης Μητροπάνος).

ΣΑΡΑ: Μίλα μου για την Βενετία.

ΛΟΥΚΑΣ: Τι θες να μάθεις;

ΣΑΡΑ: Τα πάντα. Που έμεινες; Που μέθυσες; Αν ήταν χλωρό το γρασίδι που ξάπλωσες.

ΛΟΥΚΑΣ: Δεν ξάπλωσα ποτέ στο γρασίδι. Θα λερωνόμουν και θα έπρεπε να βρω καθαριστήριο.

ΣΑΡΑ: Ποτέ ξανά καθαριστήριο.

ΛΟΥΚΑΣ: Ποτέ;

ΣΑΡΑ: Θα σε φροντίζω εγώ.

ΛΟΥΚΑΣ: Δεν θέλω να το κάνεις.

ΣΑΡΑ: Εγώ μόνο αυτό θέλω.

ΛΟΥΚΑΣ: Και εγώ; Τι θα σου προσφέρω;

ΣΑΡΑ: Ξέρεις.

ΛΟΥΚΑΣ: Δεν ξέρω.

ΣΑΡΑ: Αυτό που κάνεις καλά.

ΛΟΥΚΑΣ: Να σε ακούσω να το λες.

ΣΑΡΑ: Να φτιάχνεις νέους κόσμους και να μου τους διηγείσαι.

ΛΟΥΚΑΣ: Και αν στερέψω από ιδέες;

ΣΑΡΑ: Ποτέ.

ΛΟΥΚΑΣ: Αν χαθεί η έμπνευση;

ΣΑΡΑ: Δεν θα συμβεί. Ποτέ.

ΛΟΥΚΑΣ: Σκύψε, να σου ψιθυρίσω στο αυτάκι.

ΣΑΡΑ: Πες μου.

ΛΟΥΚΑΣ: Μόνο αυτό θέλεις;

ΣΑΡΑ: Περίπου.

ΛΟΥΚΑΣ: Σε ακούω.

ΣΑΡΑ: Δεν μπορώ.

ΛΟΥΚΑΣ: Ντρέπεσαι;

ΣΑΡΑ: Εσύ θα ντραπείς. Θέλω να με γαμήσεις στις όχθες των καναλιών.
Συγγνώμη.

ΛΟΥΚΑΣ: Μην ζητάς συγγνώμη.

ΣΑΡΑ: Γαμώτο. Χριστέ μου, πως το είπα αυτό;

ΛΟΥΚΑΣ: Μου άρεσε. Για πλησίασε κοντύτερα.

ΣΑΡΑ: Έρχομαι καλό μου.

ΛΟΥΚΑΣ: Χρειάζομαι και εγώ κάτι.

ΣΑΡΑ: Ό,τι θέλεις.

ΛΟΥΚΑΣ: Θα με αγαπάς;

ΣΑΡΑ: Μα, σε αγαπώ.

ΛΟΥΚΑΣ: Ξανά.

ΣΑΡΑ: Σε αγαπώ.

Ο ΛΟΥΚΑΣ την τραβάει βίαια στον καναπέ. Φιλιούνται με πάθος.

ΣΑΡΑ: Σε αγαπώ.

ΛΟΥΚΑΣ: Κοίτα με ίσια στα μάτια. Μην στρέφεις αλλού το βλέμμα.

ΣΑΡΑ: Σε αγαπώ τόσο· που με μισώ.

ΛΟΥΚΑΣ: Όχι. Όχι. Όχι.

ΣΑΡΑ: Με μισώ, που σε αγαπώ.

ΛΟΥΚΑΣ: Σε αγαπώ, που με αγαπάς.

ΣΑΡΑ: Μην με κοροϊδεύεις. Με ζέχασες.

ΛΟΥΚΑΣ: Ποτέ.

ΣΑΡΑ: Σταμάτησες να μου γράφεις.

ΛΟΥΚΑΣ: Μην με χτυπάς. Πονάω.

ΣΑΡΑ: Μια, για τα γράμματα που δεν έγραψες. Μια, για τον πόνο που προκάλεσες. Και μια, γιατί είμαι τρελή για σένα.

ΛΟΥΚΑΣ: Μα δεν γινόταν διαφορετικά.

ΣΑΡΑ: Δυο - τρεις λέξεις θα αρκούσαν.

ΛΟΥΚΑΣ: Καμμιά λέξη δεν βαστάει να σε περιγράψει. Καμμιά λέξη δεν αντέχει να σε αγκαλιάσει.

ΣΑΡΑ: Ψεύτη.

ΛΟΥΚΑΣ: Αυτός που πραγματικά αγαπά, δεν ψεύδεται.

ΣΑΡΑ: Αυτή που αληθινά αγαπά, δεν θέλει να ακούει μαλακίες.

Η ΣΑΡΑ σηκώνεται και τρέχει. Ο ΛΟΥΚΑΣ την κωνηγάει.

ΣΑΡΑ: Εχθές σε είδα στον ύπνο μου.

ΛΟΥΚΑΣ: Αρκετά με τα όνειρα. Είμαι εδώ. Γύρισα.

ΣΑΡΑ: Ήμασταν σε μια βάρια.

ΛΟΥΚΑΣ: Βάρια;

ΣΑΡΑ: Φορούσες μια μάσκα.

ΛΟΥΚΑΣ: Μάσκα;

ΣΑΡΑ: Σαν μπάτσος. Το πρόσωπο σου δεν ξεχώριζε. Όμως, ήσουν εσύ.

ΛΟΥΚΑΣ: Και εσύ;

ΣΑΡΑ: Ντυμένη με ένα νυφικό. Άστο. Χαζομάρες σου λέω.

ΛΟΥΚΑΣ: Έλα. Μην σταματάς.

ΣΑΡΑ: Φορούσα ένα στεφάνι πνιγμένο στα άνθη. Μας έσπρωχνες με ένα στείλιάρι στο νερό. Λυπάμαι.

ΛΟΥΚΑΣ: Γιατί λυπάσαι;

ΣΑΡΑ: Μια ρουφήχτρα ανοίχθηκε μπροστά μας και φοβήθηκα. Μας πήγαινες καταπάνω της. Ατάραχος. Σου φώναζα. Έκανες του κεφαλιού σου. Ξεκαρφίτσωσα το στεφάνι. Έκοψα τα μπουμπουκάκια και τα πέταξα στην υγρή χοάνη. Όσο την τάιζα, τόσο μειωνόταν. Μέχρι που, ευτυχώς, σφράγισε. Δεν φοβόμουν πιά, αλλά πενθούσα το στεφάνι μου που είχε χαλαστεί.

Αγκαλιάζονται. Η ΣΑΡΑ κλαίει με αναφιλητά.

ΛΟΥΚΑΣ: Δεν θα σε αφήσω ξανά.

ΣΑΡΑ: Μίλα μου για την Βενετία.

ΛΟΥΚΑΣ: Τι θέλεις να μάθεις;

ΣΑΡΑ: Τα πάντα. Πες μου για τις γόνδολες. Σίγουρα μια τέτοια ήταν.

ΛΟΥΚΑΣ: Έγερνε;

ΣΑΡΑ: Η μια της μπάντα έγλυφε την θάλασσα και βάζαμε νερά.

ΛΟΥΚΑΣ: Μια γόνδολα στον ωκεανό! Πόσο να αντέξει; Έχεις δει ποτέ σου ακτινογραφία ανθρώπου;

ΣΑΡΑ: Μόνο στα βιβλία.

ΛΟΥΚΑΣ: Τι θυμάσαι;

ΣΑΡΑ: Το κρανίο, τα οστά, τους πήχεις των χεριών...

ΛΟΥΚΑΣ: Κλείσε τα μάτια. Τι άλλο βλέπεις;

ΣΑΡΑ: Τον θώρακα.

ΛΟΥΚΑΣ: Τα παιδιά. Κάθε Πάσχα σουβλίζαμε αρνί. Πριν το κόψουμε ο πατέρας μου έδειχνε τα πλευρά, «Δες συμμετρία. Αριστερά και δεξιά είναι όμοια. Στην εντέλεια».

ΣΑΡΑ: Δεν σε καταλαβαίνω.

ΛΟΥΚΑΣ: Η γόνδολα. Έχει τις πλευρές της ανόμοιες. Είναι ένα σκαρί κυρτό, που όμως σώζεται. Αν εμείς είχαμε στραβά πλευρά, δεν θα ζούσαμε.

ΣΑΡΑ: Μην ορκίζεσαι.

ΛΟΥΚΑΣ: Μην ρουφάς τόσο βαθιά το στομάχι. Θα σκάσεις.

ΣΑΡΑ: Τι βλέπεις;

ΛΟΥΚΑΣ: Τα πλευρά σου.

ΣΑΡΑ: Πως σου φαίνονται;

ΛΟΥΚΑΣ: Θεόστραβα.

ΣΑΡΑ: Όμως είμαι ακόμη ζωντανή.

ΛΟΥΚΑΣ: Αυτό είναι τερατώδες.

ΣΑΡΑ: Τα πλευρικά μου είναι σπασμένα.

ΛΟΥΚΑΣ: Ποιος στο έκανε αυτό;

ΣΑΡΑ: Είμαι έτσι από γεννησιμιού. Κάποτε θα μάθεις την ιστορία μου.

ΛΟΥΚΑΣ: Όποτε νοιώσεις έτοιμη.

ΣΑΡΑ: Όλα στην ώρα τους.

ΛΟΥΚΑΣ: Θέλεις, να σου πω για την Βενετία;

ΣΑΡΑ: Τι θα μου πεις;

ΛΟΥΚΑΣ: Τα πάντα.

ΣΚΗΝΗ ΙΙ

Ο ΛΟΥΚΑΣ και η ΣΑΡΑ παραμένουν στην τραπεζαρία. Είναι καθισμένοι αντικριστά σε δύο καρέκλες και ντόνονται. Ο ΛΟΥΚΑΣ ανοίγει ένα μπουκάλι κρασί και γεμίζει δύο ποτήρια. Η ΣΑΡΑ τρώει σοκολατάκια.

ΣΑΡΑ: Καλή Χροιά.

ΛΟΥΚΑΣ: Καλή μας Χροιά. Σου αρέσουν;

ΣΑΡΑ: Μμμμ! Σκέτη αμαρτία.

ΛΟΥΚΑΣ: Να σου δώσω ένα φιλί;

ΣΑΡΑ: Κάνε ό,τι νομίζεις.

ΛΟΥΚΑΣ: Θέλεις;

ΣΑΡΑ: Σταμάτα να με ρωτάς.

ΛΟΥΚΑΣ: Πως θα ξέρω, αν πραγματικά θέλεις;

ΣΑΡΑ: Φίλα με. Μην αναλύεις τα πάντα.

ΛΟΥΚΑΣ: Μόνο έτσι αισθάνομαι ασφαλής.

Ο ΛΟΥΚΑΣ της δίνει ένα φιλί.

ΛΟΥΚΑΣ: Ας πιούμε.

ΣΑΡΑ: Σε τι;

ΛΟΥΚΑΣ: Σε μας.

ΣΑΡΑ: Στην ελευθερία μας.

ΛΟΥΚΑΣ: Στην φυγή μας.

ΣΑΡΑ: Στην τέχνη σου.

ΛΟΥΚΑΣ: Στην τέχνη μας.

ΣΑΡΑ: Άσπρο πάτο.

ΛΟΥΚΑΣ: Στην υγεία μας.

ΣΑΡΑ: Πες μου κάτι.

ΛΟΥΚΑΣ: Ό,τι θέλεις.

ΣΑΡΑ: Εμένα με τεμάχισες;

ΛΟΥΚΑΣ: Δεν χρειάστηκα.

ΣΑΡΑ: Ο λόγος;

ΛΟΥΚΑΣ: Ο έρωτας είναι τυφλός.

ΣΑΡΑ: Κοίτα με.

ΛΟΥΚΑΣ: Δεν θέλω.

ΣΑΡΑ: Δεν στο ζητάω. Σε παρακαλάω.

ΛΟΥΚΑΣ: Φοβάμαι.

ΣΑΡΑ: Τι σε φοβίζει;

ΛΟΥΚΑΣ: Το αφύλακτο, που πρέπει να μείνει καλά φυλαγμένο.

Ο ΛΟΥΚΑΣ ανοίγει την μια αποσκευή και ψάχνει. Βγάζει το τετράδιο του.

ΛΟΥΚΑΣ: Όλο το ταξίδι το έβγαλα στο κατάστρωμα. Είχα γλαρώσει. Έπιασα το μολύβι και έγραψα. Είσαι κουρασμένη;

ΣΑΡΑ: Διάβασέ μου.

ΛΟΥΚΑΣ: Είναι μόνο μερικές σκόρπιες λέξεις.

ΣΑΡΑ: Διάβασε. Σε διατάζω.

ΛΟΥΚΑΣ: Τον Γουστάβο Άσενμπαχ πλησίασα στον ύπνο μου
η καρδιά του ρόδο αμάραντο
η μορφή του Ρωμαϊκή προσωπίδα
το σώμα του πεινασμένο όρνεο
μπήκαμε στην ίδια γόνδολα
σταθήκαμε σε σέλματα αντικριστά
πλοτιέρης μας το χέρι του Θεού
ένα πεφταστέρι σάρωσε το βλέμμα μου
εκείνος το άδραξε με την πένα του

κάνε μια ευχή μου έγνεψε
το μυαλό μου σφουγγάρι που 'τανε υγρό
ξαγκίστρωσε μια από τον τύμβο των μαύρων ρόδων
να νοιώσω την ζωή να περνά ψέλλισα
ο Άσενμπαχ χαμογέλασε κοφτά
κύρτωσε εμπρός και άπλωσε τον δείκτη του· στο γόνο μου.

ΣΑΡΑ: Ήμασταν μαζί. Στο Μεγάλο Κανάλι.

ΛΟΥΚΑΣ Ποτέ ξανά μόνοι.

ΣΑΡΑ: Στην ίδια γόνδολα.

ΛΟΥΚΑΣ: Σε σέλματα αντικριστά.

ΣΑΡΑ: Σ' ευχαριστώ.

ΛΟΥΚΑΣ: Μην το κάνεις αυτό.

ΣΑΡΑ: Ευχαριστώ που μοιράστηρες.

ΛΟΥΚΑΣ: Είναι μόνο μερικοί στίχοι.

ΣΑΡΑ: Είσαι τόσο καλός.

ΛΟΥΚΑΣ: Μόνο η καλοσύνη μας έμεινε.

ΣΑΡΑ: Όταν είδες τα πλευρά μου, δεν επέμενες.

ΛΟΥΚΑΣ: Αν ήθελες, θα μου έλεγες.

ΣΑΡΑ: Δεν μου είναι εύκολο.

ΛΟΥΚΑΣ: Πιες λίγο. Θα βοηθήσει.

ΣΑΡΑ: Έχω ένα μυστικό.

ΛΟΥΚΑΣ: Μην φοβάσαι. Δεν είσαι (η) μόνη.

ΣΑΡΑ: Το παρελθόν είναι ακόμη νωπό.

ΛΟΥΚΑΣ: Μας στοιχειώνει.

ΣΑΡΑ: Η προγιαγιά μου έφυγε από την Θεσσαλονίκη με τα πλευρά θρούψαλα από τις κλωτσιές. Σε ένα βαγόνι. Αγκαλιά με τα ψωράλογα.

ΛΟΥΚΑΣ: Μην συνεχίζεις. Ίσως δεν πρέπει να μάθω.

ΣΑΡΑ: Άλλαξε την πίστη της. Έσβησε την καταγωγή της. Σούμπιτη μέσα σε ένα τσίγκινο βαρέλι. Έρχονταν ένας - ένας. Ουρά ολόκληρη. Από τον Παύλο Μελά

στην Βαρσοβία one - way ticket. Τα κατάφερε. Τους ξεγέλασε. Την έλεγαν Ρόζα και ήταν ένας μαραμένος ανθός.

ΛΟΥΚΑΣ: Απόψε, το ρόδο θα ζανανθίσει.

ΣΑΡΑ: Μα πως;

ΛΟΥΚΑΣ: Η πονταρισιά θα σβήσει. Πόση υποκρισία;

ΣΑΡΑ: Καμία υποκρισία.

ΛΟΥΚΑΣ: Είμαστε αδέρφια. Αδερφές ψυχές.

ΣΑΡΑ: Πάψε.

ΛΟΥΚΑΣ: Είμαστε συνταξιδιώτες. Εσύ και εγώ.

ΣΑΡΑ: Εγώ και εσύ.

ΛΟΥΚΑΣ: Λέγε. Θα έρθεις;

ΣΑΡΑ: Ναι.

ΛΟΥΚΑΣ: Δεν θα υπάρχει πισωγύρισμα.

ΣΑΡΑ: Ποτέ.

ΛΟΥΚΑΣ: Οι δυο μας.

ΣΑΡΑ: Εσύ, να γράφεις.

ΛΟΥΚΑΣ: Και εγώ, να σου διαβάζω.

ΣΑΡΑ: Στην ίδια γόνδολα.

ΛΟΥΚΑΣ: Σε σέλματα αντικριστά.

Ο ΛΟΥΚΑΣ κατεβάζει την βελόνα στον δίσκο. Ακούγεται το ζεϊμπέκικο του αρχάγγελου. Χορεύει και τραγουδάει γύρω από την ΣΑΡΑ.

ΛΟΥΚΑΣ: Μοναχική και σπάνια γυρνάς μες στα Βαλκάνια ανέμους να θερίσεις / σαν Παναγιά σ' έναν τεκέ ψάχνεις του κόσμου τον λεκέ για να τον καθαρίσεις.

ΠΡΑΞΗ Β

ΣΚΗΝΗ ΙΙΙ

Η τραπεζαρία βρίσκεται στο κέντρο της σκηνής. Η ΣΑΡΑ και η ΌΛΓΑ κάνουν τις τελευταίες προετοιμασίες πριν από το δείπνο.

ΌΛΓΑ: Τα τριαντάφυλλα;

ΣΑΡΑ: Τα έβαλα στο νερό.

ΌΛΓΑ: Με πρόλαβες.

ΣΑΡΑ: Ανθισμένα και μονόχρωμα

ΌΛΓΑ: Λευκά.

ΣΑΡΑ: Κάτασπρα.

ΌΛΓΑ: Μπράβο. Φωτεινά χρώματα.

ΣΑΡΑ: Οι χαρτοπετσέτες;

ΌΛΓΑ: Ό,τι είπαμε.

ΣΑΡΑ: Μπλε.

ΌΛΓΑ: Γαλάζιες.

ΣΑΡΑ: Μισό λεπτό. Υπάρχει διαφορά.

ΌΛΓΑ: Γιορτή έχουμε. Τα θέλω όλα στην εντέλεια.

ΣΑΡΑ: Πως σας φαίνονται;

ΌΛΓΑ: Υπέροχες.

ΣΑΡΑ: Ποια από τις δύο προτιμάται;

ΌΛΓΑ: Μοιάζουν ίδιες.

ΣΑΡΑ: Δείτε λίγο καλύτερα.

ΌΛΓΑ: Βοήθα με λιγάκι.

ΣΑΡΑ: Η μια είναι Navy Blue. Η άλλη Klein Blue.

ΌΛΓΑ: Την δεύτερη. Να σου πω. Η σημαία μας ποιο έχει;

ΣΑΡΑ: Ποια;

ΌΛΓΑ: Η ελληνική σημαία.

ΣΑΡΑ: Ίσως το πρώτο.

ΌΛΓΑ: Σιγουρα;

ΣΑΡΑ: Νομίζω πως ναι.

ΌΛΓΑ: Αυτό τότε. Γιορτάζουμε. Να είναι όλα όμορφα.

Η ΌΛΓΑ χαϊδεύει προσεκτικά το διπλωμένο τραπεζομάντιλο.

ΌΛΓΑ: Η προίκα μου. Μου το έδωσε η γιαγιά ανήμερα του γάμου μου. Το έραψε η ίδια. Τριάντα μέρες και τριάντα νύχτες παιδευόταν η έρημη. Να σκεφτείς πως ήταν σχεδόν τυφλή. Δες εδώ βελονιά. Αλφάδι.

ΣΑΡΑ: Είναι πανέμορφο.

ΌΛΓΑ: Κακό πράμα ο καταρράκτης. Να μην βλέπεις στο μισό μέτρο.

ΣΑΡΑ: Όμως τα κατάφερε και το έραψε.

ΌΛΓΑ: Δεν έχεις άδικο.

ΣΑΡΑ: Θα της έδωσε μεγάλη χαρά.

ΌΛΓΑ: Δεν φαντάζεσαι πως έκανε. Σαν παιδί στο Λούνα Παρκ. Ας το στρώσουμε.

Στρώνουν το τραπεζομάντιλο. Η ΖΩΗ μπαίνει βιαστική στο σαλόνι.

ΖΩΗ: Αδερφούλα μου.

ΌΛΓΑ: Ακούς κάποιον;

ΣΑΡΑ: Δεν νομίζω.

ΖΩΗ: Δύο ενεσάκια πήγα να κάνω. Όχι ολόκληρο χειρουργείο.

ΌΛΓΑ: Ακούς έναν βόμβο;

ΖΩΗ: Σου ζητώ συγνώμη.

ΌΛΓΑ: Φέρε και το σερβίτσιο.

ΣΑΡΑ: Λευκό και αυτό;

ΖΩΗ: Γαργαλιέσαι ακόμη;

ΌΛΓΑ: Σταμάτα.

ΖΩΗ: Μήπως στον λαιμό;

ΌΛΓΑ: Μην το κάνεις.

ΖΩΗ: Στις μασχαλίτσες;

ΌΛΓΑ: Μη καλέ! Θα κατουρηθώ.

ΖΩΗ: Κατρουλού.

ΌΛΓΑ: Άργησες.

ΖΩΗ: Λοιπόν ήρθες;

ΌΛΓΑ: Είναι στο δωμάτιο του.

ΖΩΗ: Πάω να τον δω.

ΌΛΓΑ: Δεν μπορείς.

ΖΩΗ: Γιατί μωρέ; Εγώ θα πάω.

ΌΛΓΑ: Γράφει.

ΖΩΗ: Ακόμη; Μόλις το πήρε το πτυχίο του.

ΌΛΓΑ: Σου λέω γράφει.

ΖΩΗ: Τι γράφει;

ΌΛΓΑ: Διάφορα. Ιστορίες.

ΖΩΗ: Πως του ήρθες;

ΌΛΓΑ: Έλα μου ντε.

ΖΩΗ: Θα τρελαθώ.

ΌΛΓΑ: Εγώ να δεις.

ΖΩΗ: Δεν σου μίλησε;

ΌΛΓΑ: Λέξη.

ΖΩΗ: Κιχ;

ΌΛΓΑ: Μιλιά δεν έβγαλε. Ψέματα. Είπε μια κουβέντα.

ΖΩΗ: Τι σου είπε;

ΌΛΓΑ: Che fece il gran rifiuto.

ΖΩΗ: Τι θα πει αυτό;

ΌΛΓΑ: Είναι ένα ποίημα. Το αγαπημένο μου.

ΖΩΗ: Αυτός το ξέρει;

ΌΛΓΑ: Δεν νομίζω.

ΖΩΗ: Τότε, γιατί να στο πει;

ΌΛΓΑ: Για να με ταρακουνήσει.

ΖΩΗ: Τι λες τώρα;

ΌΛΓΑ: Με θεωρεί δειλή.

ΣΑΡΑ: Τελικά, όλα λευκά;

ΌΛΓΑ: Όχι. Να φέρεις τα επάργυρα.

ΣΑΡΑ: Και τα ποτήρια;

ΌΛΓΑ: Ασημένια και αυτά. Να γυαλίζουν. Ο γιός μου γύρισε.

ΖΩΗ: Τι υπέροχη ιδέα. Θα βλέπουμε τις μούρες μας. Σαν δωμάτιο με καθρέπτες.

ΌΛΓΑ: Έλα, σταμάτα.

ΖΩΗ: Τι είπα;

ΌΛΓΑ: Ένοιωσα, σαν η συζήτησή μας να ξανάγινε.

ΖΩΗ: Ντεζά βου;

ΌΛΓΑ: Προμνησία λέγεται.

ΖΩΗ: Αν είχε ξανασυμβεί, θα το ήξερα.

ΌΛΓΑ: Ξέρεις τι θυμήθηκα; Είχαμε πάει σινεμά. Οι δύο μας.

ΖΩΗ: Συνηθισμένο.

ΌΛΓΑ: Εκείνη την φορά όμως ήταν αλλιώς.

ΖΩΗ: Γιατί;

ΌΛΓΑ: Η ηθοποιός είχε κόψει και βάλει τα μαλλιά της χρυσά.

ΖΩΗ: Η Ρίτα Χέιγουορθ.

ΌΛΓΑ: Τι γυναίκα.

ΖΩΗ: Σε ένα δωμάτιο με καθρέπτες.

ΌΛΓΑ: Σαν τον νάρκισσο στην λίμνη.

ΖΩΗ: Εγώ, πως σου φαίνομαι;

ΌΛΓΑ: Λίγο προσημένη.

ZΩΗ: Έχω ένα μικρό μούδιασμα.

ΌΛΓΑ: Θα φύγει.

ZΩΗ: Αισθάνομαι και έναν πόνο.

ΌΛΓΑ: Ενέσεις έκανες. Μπρος τα κάλλη τι 'ναι ο πόνος.

Ο ΝΙΚΟΣ μπαίνει στο δωμάτιο. Φιλάει πρώτα την ΌΛΓΑ και στην συνέχεια την ΖΩΗ.

ΝΙΚΟΣ: Πως νοιώθεις;

ΌΛΓΑ: Εσύ;

ΝΙΚΟΣ: Περίεργα αλλά ωραία.

ΣΑΡΑ: Θα είμαι στον κήπο, αν με χρειαστείτε.

ZΩΗ: Πάω και εγώ να ρίξω μια ματιά στις τριανταφυλλιές.

ΌΛΓΑ: Σε ακούω.

ΝΙΚΟΣ: Το σκέφτηκα ορθολογικά.

ΌΛΓΑ: Μιλάς εσύ για ορθολογισμό;

ΝΙΚΟΣ: Ηρέμησε.

ΌΛΓΑ: Να ηρεμήσω;

ΝΙΚΟΣ: Θα φύγω, αν δεν ηρεμήσεις.

ΌΛΓΑ: Στο διάολο.

ΝΙΚΟΣ: Έτσι, δεν βγάζουμε άκρη.

ΌΛΓΑ: Πόσο γελοίος είσαι!

ΝΙΚΟΣ: Τον εμπιστεύομαι.

ΌΛΓΑ: Τον τσαρλατάνο;

ΝΙΚΟΣ: Μην τον μειώνεις.

ΌΛΓΑ: Το μέντιουμ;

ΝΙΚΟΣ: Παραψυχολόγος είναι.

ΌΛΓΑ: Ρε, θα τα χάσεις τα βapόρια.

ΝΙΚΟΣ: Ποτέ των ποτών. Θα τα αυγατίσω.

ΌΛΓΑ: Θα σε μαρτυρήσω στον παπά.

ΝΙΚΟΣ: Μην τολμήσεις. Θα με αφορίσει.

ΌΛΓΑ: Αυτό σου αξίζει.

ΝΙΚΟΣ: Κατάλαβέ το. Αυτό είναι το μέλλον μας.

ΌΛΓΑ: Έχεις τρελαθεί.

ΝΙΚΟΣ: Τα γέρικα τσιμεντάδια μας θα γίνουν ολόκληρος στόλος. Είναι το πεπρωμένο μας. Η μοίρα του παιδιού μας.

ΣΚΗΝΗ IV

Ο ΝΙΚΟΣ, ο ΛΕΥΤΕΡΗΣ, ο ΜΑΡΙΟΣ και ο π. ΜΗΝΑΣ συνομιλούν και πίνουν γύρω από την τραπεζαρία. Ο ΝΙΚΟΣ στέκεται όρθιος στο μέσον. Οι υπόλοιποι κάθονται μπροστά του. Ο π. ΜΗΝΑΣ στα δεξιά του. Ο ΛΕΥΤΕΡΗΣ και ο ΜΑΡΙΟΣ στα αριστερά.

ΝΙΚΟΣ: Νεότευκτο.

ΛΕΥΤΕΡΗΣ: Με γάστρα βαθιά.

ΜΑΡΙΟΣ: Με ειτόπισμα.

ΝΙΚΟΣ: Έργο τέχνης.

ΛΕΥΤΕΡΗΣ: Τα κατάφερες.

ΝΙΚΟΣ: Θα οργώνει την θάλασσα.

ΛΕΥΤΕΡΗΣ: Συγλί κανονικό.

ΜΑΡΙΟΣ: Πως θα το πούμε;

π. ΜΗΝΑΣ: Κάτσε να έρθει πρώτα.

ΝΙΚΟΣ: Βενετία.

ΜΑΡΙΟΣ: Ωραίο.

ΛΕΥΤΕΡΗΣ: Θηλυκό.

π. ΜΗΝΑΣ: Κομφό.

ΝΙΚΟΣ: Έτσι λεγόταν το πρώτο σκαρί του παππού μας. Κανόνισε, να το αγιάσεις.

π. ΜΗΝΑΣ: Το 'χω βάλει στο πρόγραμμα.

ΝΙΚΟΣ: Δεν θα υπάρξει άλλη καθυστέρηση.

ΛΕΥΤΕΡΗΣ: Τους φοβάμαι τους Πολωνούς.

ΜΑΡΙΟΣ: Ρε λες να μας την κάνουν;

ΝΙΚΟΣ: Κατάπιε την γλώσσα σου. Μας φτάνει η γκίνια που έχουμε.

π. ΜΗΝΑΣ: Μην το κακομελετάς.

ΛΕΥΤΕΡΗΣ: Βρε είναι μούτρα εκεί στο Γκντανσι.

ΜΑΡΙΟΣ: Όχι, σαν τους δικούς μας.

π. ΜΗΝΑΣ: Συνδικαλιστές.

ΝΙΚΟΣ: Λεχρίτες.

ΛΕΥΤΕΡΗΣ: Μόλις μπει και ο μικρός—

ΜΑΡΙΟΣ: —ποιος μας πιάνει.

π. ΜΗΝΑΣ: Πως νοιώθεις για το παιδί σου;

ΝΙΚΟΣ: Υπερήφανος.

ΛΕΥΤΕΡΗΣ: Με «Υ» κεφαλαίο.

ΜΑΡΙΟΣ: Χώρος στην νεολαία.

ΛΕΥΤΕΡΗΣ: Άλλα μυαλά.

ΝΙΚΟΣ: Χρειάζεται και η γερουσία.

π. ΜΗΝΑΣ: Οπωσδήποτε. Συνεπικουριά.

ΝΙΚΟΣ: Θα 'μαι από πάνω του.

ΛΕΥΤΕΡΗΣ: Κέρβερος.

ΜΑΡΙΟΣ: Κράτα γερά τα γκέμια.

ΝΙΚΟΣ: Θα σαρώσει.

ΛΕΥΤΕΡΗΣ: Τον είδες;

ΝΙΚΟΣ: Δεν πρόφτασα.

ΜΑΡΙΟΣ: Ούτε μιλήσατε;

ΝΙΚΟΣ: Καθόλου. Άντε πηγαίνετε ως το σιντριβάνι για τσιγάρο. Να τα πω με τον παπά.

Ο ΛΕΥΤΕΡΗΣ και ο ΜΑΡΙΟΣ αποχωρούν από το δωμάτιο. Ο ΝΙΚΟΣ και ο π. ΜΗΝΑΣ μένουν μόνοι τους.

π. ΜΗΝΑΣ: Κάτσε να φέρω το πετραχήλι.

ΝΙΚΟΣ: Περίμενε να κλειδώσω την πόρτα.

π. ΜΗΝΑΣ: Γονάτισε. Σε ακούω.

ΝΙΚΟΣ: Αυνανίστηκα.

π. ΜΗΝΑΣ: Κακώς. Πολύ κακώς έκανες. Τι είπαμε;

ΝΙΚΟΣ: Την σκέφτομαι συνέχεια.

π. ΜΗΝΑΣ: Ξέχνα την.

ΝΙΚΟΣ: Με ανάβει.

π. ΜΗΝΑΣ: Αηδίες.

ΝΙΚΟΣ: Μόνο που την βλέπω έχω στύση.

π. ΜΗΝΑΣ: Την κουνιάδα σου;

ΝΙΚΟΣ: Ερωτεύτηκα.

π. ΜΗΝΑΣ: Ούτε να τολμήσεις να την ακουμπήσεις. Σήκω. Είσαι συγχωρεμένος.

ΣΚΗΝΗ V

Οι καλεσμένοι κάθονται στην τραπέζα. Μπροστά τους είναι σε ενωμένα ταψιά ένα αρνί σούβλα. Ο ΝΙΚΟΣ κάθεται στο κέντρο. Αριστερά του κάθονται η ΌΛΓΑ και η ΖΩΗ. Η δεξιά του θέση είναι κενή. Παραδίπλα του κάθονται ο π. ΜΗΝΑΣ, ο ΛΕΥΤΕΡΗΣ και ο ΜΑΡΙΟΣ.

ΜΑΡΙΟΣ: Απ' την βάπτιση φαινόταν.

ΛΕΥΤΕΡΗΣ: Μαχητής.

ΝΙΚΟΣ: Σαν τον νονό του.

ΛΕΥΤΕΡΗΣ: Ρε, στο στόμα του έφτυσες;

ΜΑΡΙΟΣ: Έβαλα μπόλικο λάδι.

ΝΙΚΟΣ: Δέσποτα και 'συ έκανες δουλίτσα.

ΜΑΡΙΟΣ: Του έδωσες και κατάλαβε.

ΛΕΥΤΕΡΗΣ: Του 'κανες ένα Μακροβούτι...

π. ΜΗΝΑΣ: Μην ακούτε τι λένε. Το παιδί πρέπει να πιάνει πάτο ολόκληρο.

ΌΛΓΑ: Τρόμαξα. Λέω πάει ο γιός μου ήπια νερό.

ΖΩΗ: Δεν φαινόταν το μουτράκι του. Μόνο κάτι μπουρμπουλήθρες.

π. ΜΗΝΑΣ: Μα είναι δυνατόν; Πνιγμός σε βάπτιση; Που ακούστηκε;

ΌΛΓΑ: Μόνο εσύ δεν τρόμαξες.

ΝΙΚΟΣ: Φώναξα, «βούτα τον παπά, να μάθει κολύμπι το αντράκι».

Ο ΛΟΥΚΑΣ μπαίνει φουλαριστός. Φιλάει την ΌΛΓΑ και την ΖΩΗ. Σκύβει το κεφάλι μπροστά στον π. ΜΗΝΑ. Ακουμπάει πεταχτά στον ώμο τον ΛΕΥΤΕΡΗ και τον ΜΑΡΙΟ. Κάθεται δεξιά του ΝΙΚΟΥ, στην κενή θέση και τον χαιρετάει με ένα νεύμα. Αρχικά όλοι μένουν για λίγο σιωπηλοί, δίχως να μιλάνε.

ΛΟΥΚΑΣ: Τι θα γίνει; Θα φάμε;

ΝΙΚΟΣ: Πεινάς;

ΛΟΥΚΑΣ: Σαν λύκος.

ΝΙΚΟΣ: Να τσουγκρίσουμε πρώτα τα αυγά.

ΌΛΓΑ: Ας τα τσουγκρίσουμε.

Παίρνουν όλοι από ένα αυγό και τσουγκρίζουν. Το μοναδικό που δεν σπάει είναι του ΝΙΚΟΥ.

ΆΠΙΑΝΤΕΣ: Καλό Πάσχα.

ΝΙΚΟΣ: Δεν τα πήγα άσχημα.

ΛΟΥΚΑΣ: Τι ποτήρια είναι αυτά;

ΌΛΓΑ: Τι έχουν;

ΛΟΥΚΑΣ: Με βλέπω.

ΝΙΚΟΣ: Όλοι μας βλέπομαστε.

ΛΟΥΚΑΣ: Εγώ δεν το αντέχω. Μπορώ να έχω ένα κανονικό ποτήρι;

ΜΑΡΙΟΣ: Βαφτισιμιέ, σε καλομάθαν στην Γλασκόβη.

ΣΑΡΑ: Αμέσως.

ΛΟΥΚΑΣ: Πάρε και το μαχαιροπίρουνο.

ΌΛΓΑ: Άστο στην θέση του. Το ποτήρι να το πάρεις. Το μαχαιροπίρουνο όχι.

ΝΙΚΟΣ: Έλα, μην κάνεις σαν μωρό.

π. ΜΗΝΑΣ: Αφήστε το. Το στριμώξατε το παιδί.

ΛΕΥΤΕΡΗΣ: Ανάσα δεν πρόφτασε να πάρει.

ΝΙΚΟΣ: Μια χαρά είναι.

ΣΑΡΑ: Να τα αλλάξω τα σερβίτσια;

ΌΛΓΑ: Να τα αφήσεις.

ΛΟΥΚΑΣ: Πάρε τα σε παρακαλώ.

ΌΛΓΑ: Θα φας με αυτά. Όπως όλοι μας.

ΜΑΡΙΟΣ: Αφήστε τις γκρίνιες. Για πες, πως ήταν ο καιρός εκεί;

ΛΕΥΤΕΡΗΣ: Έκανε μπόλικο κρύο ανιψιέ;

ΛΟΥΚΑΣ: Την τελευταία βδομάδα αριετό.

ΝΙΚΟΣ: Ας πιούμε. Ελάτε.

Ο ΝΙΚΟΣ σηκώνεται και βάζει κρασί στα ποτήρια.

ΝΙΚΟΣ: Πιείτε. Τι περιμένετε;

ΎΛΓΑ: Να υψώσεις το ποτήρι αγάπη μου.

ΛΕΥΤΕΡΗΣ: Πρώτα ο αρχηγός.

ΝΙΚΟΣ: Να προσευχηθούμε

π. ΜΗΝΑΣ: Τώρα; Με το πιστό;

ΝΙΚΟΣ: Η προσευχή είναι καλύτερα να γίνει πριν το φαΐ.

π. ΜΗΝΑΣ: Ό,τι πεις εσύ.

ΖΩΗ: Ο αφέντης του σπιτιού.

ΎΛΓΑ: Ο νοικοκύρης.

π. ΜΗΝΑΣ: Εξάλλου, και ο Κύριος μας τον οίνο ευλόγησε πρώτα.

ΜΑΡΙΟΣ: Σώμα και αίμα.

ΝΙΚΟΣ: Ας πιούμε. Καλορίζικος.

ΎΛΓΑ: Στην υγεία μας.

π. ΜΗΝΑΣ, ΖΩΗ, ΛΕΥΤΕΡΗΣ, ΜΑΡΙΟΣ: Καλορίζικος.

ΛΟΥΚΑΣ: Εις υγείαν.

Ο ΛΟΥΚΑΣ αφήνει το ποτήρι δίχως να πιεί.

ΝΙΚΟΣ: Δεν ήπιες.

ΛΟΥΚΑΣ: Δεν μπορώ.

ΝΙΚΟΣ: Μια γουλιά.

ΛΟΥΚΑΣ: Δεν θέλω.

ΝΙΚΟΣ: Μια. Για το καλό.

Ο ΛΟΥΚΑΣ πίνει και αδειάζει το ποτήρι. Ο ΝΙΚΟΣ του το ξαναγεμίζει.

ΝΙΚΟΣ: Μπράβο σου.

ΛΟΥΚΑΣ: Τον θυμάσαι τον Θωμά;

ΝΙΚΟΣ: Τι;

ΛΟΥΚΑΣ: Τον μάστορα.

ΝΙΚΟΣ: Ποιόν;

ΛΟΥΚΑΣ: Μερικές φορές νοιώθω τόσο μόνος.

ΝΙΚΟΣ: Μα, έχεις εμάς.

ΛΟΥΚΑΣ: Τελικά τον θυμάσαι;

ΝΙΚΟΣ: Αμυδρά.

ΛΟΥΚΑΣ: Περνούσες και κατέβαζε το κεφάλι. Σου υποκλινόταν.

ΝΙΚΟΣ: Που τον θυμήθηκες;

ΛΟΥΚΑΣ: Τελευταία τον σιέφτομαι συχνά.

ΝΙΚΟΣ: Δώσε μου το ποτήρι. Αρκετά ήπιες.

Ο ΝΙΚΟΣ του τραβάει το ποτήρι με το κρασί. Ο ΛΟΥΚΑΣ τον χαιρετάει ναζιστικά.

ΝΙΚΟΣ: Άσε τις κουταμάρες. Κατέβασε το χέρι.

ΛΟΥΚΑΣ: Έσβησε εκεί κάτω. Μόνος.

ΝΙΚΟΣ: Ήταν αδέξιος.

ΛΟΥΚΑΣ: Σφράγισαν την ανθρωποθυρίδα. Κανείς τους δεν έριξε μια ματιά; Φαντάσου τον. Τα διπύθμενα να σαβουρώνουν με θάλασσα και αυτός να χτυπάει τα σίδερα. Κανένας δεν βρέθηκε; Η αντιλαλιά του να βολοδέρνει. Σαν μπαλάκι του πινκ - πονγκ από λαμαρίνα σε λαμαρίνα. Τοκ - τοκ. Τοκ - τοκ. Τοκ - τοκ.

ΝΙΚΟΣ: Ήταν πολυλογάς.

ΛΟΥΚΑΣ: Να γυρίζει και να του τρυπάει τα σπλάχνα η ίδια του η μιλιά. Μια τόση δα λεξούλα, «Β ο ή θ ε ι α». Να σκουίζει και να μην τον ακούει κανείς.

ΝΙΚΟΣ: Σταμάτα!

ΛΟΥΚΑΣ: Με πήρες στο βαπόρι και με πήγες κοντά του. Να δω, πως κολλιούνται τα παλιοσίδερα. Δίπλα στον καλύτερο. Στον πρωτομάστορα. Του εμπιστεύτηγες τον γιό σου. Κι όμως, τον ξέχασες. Έβαλες εκείνον, να κάνει την δουλειά σου πατέρα. Πως γίνεται, να μην τον θυμάσαι; Του παρέδωσες το παιδί σου.

ΝΙΚΟΣ: Σκάσε!

ΛΟΥΚΑΣ: Απόψε, σου μιλάει εκείνο το πεντάχρονο. Η μερίδα από τα πλευρά σου. Αυτή που άφησες τους άλλους να την πλάσουν. Αν κάτι μου έμαθε αυτός ο άνθρωπος, είναι να θυμάμαι. Η μνήμη, πατέρα. Αυτή μας ξεχωρίζει από τα κτήνη.

ΝΙΚΟΣ: Βούλωσέ το!

ΛΟΥΚΑΣ: Αυτός ο καρβουνιασμένος, μου έμαθε, πως και οι λαμαρίνες έχουν μνημονικό. Μας κουβαλάνε στον σιληρό τους δίσκο. Ουρλιάζουν. Όμως, δεν τις ακούμε. Δεν ξέρουμε τον τρόπο. Εκείνος, τον ήξερε. Μου τον ψιθύρισε. Δεν τον έπιασα με την πρώτη, όμως στην πορεία τον έμαθα. Ακούω πατέρα. Δεν είναι βουλεμένα τα αυτιά μου πια. Απόψε, θα με ακούσετε. Όλοι σας. Το χρωστάω σε αυτόν, που πάλεψε με το έρμα του πλοίου. Μέχρι που του έγλειψε τα ρουθούνια. Στο τέλος, πήρε μια βαθιά ανάσα και μετά σιωπή.

ΣΚΗΝΗ VI

Έχουν αποχωρήσει όλοι από το δωμάτιο. Ο ΛΟΥΚΑΣ έχει μείνει μόνος με την μητέρα του, ΌΛΓΑ. Κάθονται αντικριστά, στις δύο άκρες της τραπεζαρίας.

ΌΛΓΑ: Ξέρεις τι μας χρειάζεται;

ΛΟΥΚΑΣ: Φούντος.

ΌΛΓΑ: Ένας καφές.

ΛΟΥΚΑΣ: Δεν θα 'ταν άσχημος.

ΌΛΓΑ: Ο καφές βοηθάει σε αυτές τις περιπτώσεις.

ΛΟΥΚΑΣ: Ξεθολώνει το μυαλό.

ΌΛΓΑ: Ένας καφές την ημέρα—

ΛΟΥΚΑΣ: —κάνει τα νεύρα πέρα.

ΌΛΓΑ: Μόνος σου το σιέφτηρες; Σοφή κουβέντα.

ΛΟΥΚΑΣ: Είχα καλή δασιάλα.

ΌΛΓΑ: Μην με καλοπιάνεις.

ΛΟΥΚΑΣ: Καθόλου.

ΌΛΓΑ: Δύο κυβάνια;

ΛΟΥΚΑΣ: Τρία.

ΌΛΓΑ: Λίγη σαντιγί θα βοηθήσει.

ΛΟΥΚΑΣ: Δεν θα με βαρύνει;

ΌΛΓΑ: Εσύ τρελαινόσουν για σπιτική σαντιγί. Άλλο και τούτο.

ΛΟΥΚΑΣ: Πως δεν έχασα τα δόντια μου να λες.

ΌΛΓΑ: Την καταβρόχθιζες. Σταμάτα βρε λιχούδη, θα κάνεις εμετό.

ΛΟΥΚΑΣ: Πασαλειβόμουν ολόκληρος.

ΌΛΓΑ: Σαν να φορούσες λευκή μάσκα.

ΛΟΥΚΑΣ: Η ζάχαρη στέγνωσε και μου τραβούσε το πρόσωπο. Μμμ υπέροχος.

Ο καλύτερος καφές.

ΌΛΓΑ: Άσε τα καλοπιάσματα.

ΛΟΥΚΑΣ: Την αλήθεια λέω.

ΌΛΓΑ: Η μύτη σου.

ΛΟΥΚΑΣ: Έχει σαντιγί;

ΌΛΓΑ: Μεγάλωσε. Ψεύταρε.

ΛΟΥΚΑΣ: Δεν είμαι ψεύτης.

ΌΛΓΑ: Δεν είσαι. Είμαι πολύ θυμωμένη μαζί σου.

ΛΟΥΚΑΣ: Εγώ να δεις.

ΌΛΓΑ: Δεν έπρεπε να του τα πεις αυτά. Όχι απόψε.

ΛΟΥΚΑΣ: Λίγα του είπα.

ΌΛΓΑ: Τον κατηγόρησες ευθέως.

ΛΟΥΚΑΣ: Θα το ξεπεράσει.

ΌΛΓΑ: Ήσουν άδικος. Δεν έπρεπε να του μιλήσεις έτσι.

ΛΟΥΚΑΣ: Καιρός του ήταν.

ΌΛΓΑ: Δεν λέω, έχουμε τις διαφορές μας...

Ο ΛΟΥΚΑΣ την πλησιάζει και βάζει την παλάμη του στο αριστερό της στήθος.

ΌΛΓΑ: ...όμως, είναι ο άντρας μου.

ΛΟΥΚΑΣ: Δεν είναι κανένας Άγιος.

ΌΛΓΑ: Τον αδίκησες. Τι κάνεις;

ΛΟΥΚΑΣ: Προσπαθώ να την εντοπίσω.

ΌΛΓΑ: Ποιά;

ΛΟΥΚΑΣ: Την καρδιά σου. Έχεις ή στην έφαγε αυτός;

ΌΛΓΑ: Δεν είναι ώρα για αστεία. Άλλαξες.

ΛΟΥΚΑΣ: Είμαι ο γιός σου.

ΌΛΓΑ: Μεγάλωσες.

ΛΟΥΚΑΣ: Ήρθε η ώρα μου.

ΌΛΓΑ: Γιατί όλα αυτά;

ΛΟΥΚΑΣ: Το αντλιοστάσιο ξεθύμανε.

ΌΛΓΑ: Γιατί απόψε;

ΛΟΥΚΑΣ: Τα κουζινέτα πήραν φωτιά.

ΌΛΓΑ: Δεν σε αναγνωρίζω.

ΛΟΥΚΑΣ: Ξεχείλισα.

ΌΛΓΑ: Ησύχασε.

ΛΟΥΚΑΣ: Έσπασα ρε μάνα.

Ο ΛΟΥΚΑΣ ανοίγει την βαλίτσα του και βγάζει ένα βιβλίο (Τόμας Μαν, Θάνατος στην Βενετία). Το δίνει στην ΌΛΓΑ.

ΛΟΥΚΑΣ: Φοβάμαι.

ΌΛΓΑ: Τι σε φοβίζει;

ΛΟΥΚΑΣ: Το άγνωστο.

ΌΛΓΑ: Όλους μας φοβίζει.

ΛΟΥΚΑΣ: Εμένα περισσότερο.

ΌΛΓΑ: Όλοι έχουμε τα βάσανά μας.

ΛΟΥΚΑΣ: Τα δικά μου με κυριεύουν.

ΌΛΓΑ: Είναι καλό που το αναγνωρίζεις.

ΛΟΥΚΑΣ: Μια άγνωστη αρρώστια αν ξαναέρθει, δεν θα γλιτώσει κανείς.

ΌΛΓΑ: Αν κάτι μας απειλεί, σίγουρα δεν είναι μια χολέρα.

ΛΟΥΚΑΣ: Όμως μπορεί να συμβεί, απροειδοποίητα.

ΌΛΓΑ: Ας έρθει και βλέπουμε.

ΛΟΥΚΑΣ: Στο βιβλίο ήρθε ξαφνικά. Ο καθηγητής χάθηκε άδικα.

ΌΛΓΑ: Έφυγε ευτυχισμένος.

ΛΟΥΚΑΣ: Θα είμαι ευτυχισμένος;

ΌΛΓΑ: Έχεις καιρό μπροστά σου. Είσαι ακόμη παιδί.

ΛΟΥΚΑΣ: Αν χαθώ, πριν προλάβω να ολοκληρώσω το έργο μου;

ΌΛΓΑ: Το έργο σου;

ΛΟΥΚΑΣ: Θέλω να γράψω.

ΌΛΓΑ: Τι να γράφεις;

ΛΟΥΚΑΣ: Ο,τιδήποτε.

ΌΛΓΑ: Σύνελθε.

ΛΟΥΚΑΣ: Είμαι καλύτερα από ποτέ.

ΌΛΓΑ: Για πες μου, από πότε γράφεις;

ΛΟΥΚΑΣ: Από τότε που μου το χάρισες.

ΌΛΓΑ: Ο *Θάνατος στην Βενετία*. Δεν περίμενα να το κρατήσεις.

ΛΟΥΚΑΣ: Το έχω πάντα μαζί μου.

ΌΛΓΑ: Τι χαρά μου δίνεις και θλίψη.

ΛΟΥΚΑΣ: Δεν χαιρέσαι για το παιδί σου;

ΌΛΓΑ: Είσαι παρορμητικός.

ΛΟΥΚΑΣ: Έχω έναν στόχο.

ΌΛΓΑ: Έχεις θολώσει.

ΛΟΥΚΑΣ: Με στείλατε να γίνω ναυπηγός και γύρισα ποιητής.

ΌΛΓΑ: Μην λες αυτήν την λέξη.

ΛΟΥΚΑΣ: Ποιητής.

ΌΛΓΑ: Θα με σκοτώσει.

ΛΟΥΚΑΣ: Δεν έκανες κάτι.

ΌΛΓΑ: Του σκότωσα τον γιό.

ΛΟΥΚΑΣ: Ένα βιβλίο μου πήρες.

ΌΛΓΑ: Ήθελα εκδίκηση.

ΛΟΥΚΑΣ: Οι λέξεις δεν σκοτώνουν.

ΌΛΓΑ: Τους μισούσα.

ΛΟΥΚΑΣ: Δεν σε αδικώ.

ΌΛΓΑ: Η φαμίλια του. Όλοι τους. Με ξεσπίσανε.

ΛΟΥΚΑΣ: Ένα μάτσο Βρούτοι.

ΌΛΓΑ: Δεν έκανα κάτι κακό. Φύτεψα ένα σποράκι.

ΛΟΥΚΑΣ: Με έσωσες.

ΌΛΓΑ: Υποσχέθηκα να του κάνω έναν γιό.

ΛΟΥΚΑΣ: Ξεχρέωσες.

ΎΛΓΑ: Συμφώνησα να μείνω μακριά από τα βιβλία. Τα πήρε και τα έκαψε.

ΛΟΥΚΑΣ: Φονιά.

ΎΛΓΑ: Τα έριξε στην φωτιά.

ΛΟΥΚΑΣ: Δολοφόνε.

ΎΛΓΑ: Με σουβλίσε. Δεν έφυγα. Ήμουν ερωτευμένη.

ΛΟΥΚΑΣ: Δεν είναι έτσι ο έρωτας.

ΎΛΓΑ: Δεν ξαναέγραψα. Είχα εσένα. Σου αγόραζα τα βιβλία που αγάπησα. Ήθελα από τις στάχτες μου, να γεννηθεί κάτι νέο. Ένας φοίνικας.

ΛΟΥΚΑΣ: Τα κατάφερες.

ΎΛΓΑ: Με κοροϊδεύεις.

ΛΟΥΚΑΣ: Καθόλου. Τι βλέπεις;

ΎΛΓΑ: Δύο φλογισμένα μάτια.

ΛΟΥΚΑΣ: Καίγομαι μάνα.

ΎΛΓΑ: Εγώ είμαι που κάηκα. Παντού, αφημένες στάχτες. Αναπνέω με δυσκολία. Ένας κύκνος βγαίνει από τα σκέλια μου. Μαύρος.

ΛΟΥΚΑΣ: Ο κύκνος άλλαξε. Έγινε κατάλευκος.

ΎΛΓΑ: Υποσχέσου μου, ότι θα γράφεις.

ΛΟΥΚΑΣ: Το ορκίζομαι.

ΎΛΓΑ: Και δίχως χέρια;

ΛΟΥΚΑΣ: Ακόμη και με δεμένα.

ΎΛΓΑ: Ακόμη και να στα έκοβαν;

ΛΟΥΚΑΣ: Από την ρίζα.

ΎΛΓΑ: Δεν θα δείλιαζες;

ΛΟΥΚΑΣ: Ποτέ.

ΎΛΓΑ: Θα συνέχιζες;

ΛΟΥΚΑΣ: Θα δάγκωνα το μολύβι και θα έγραφα.

ΣΚΗΝΗ VII

Η ΣΑΡΑ μπαίνει στο δωμάτιο και βρίσκει τον ΛΟΥΚΑ γονατιστό στο πάτωμα να χαράσσει καμπύλες, χρησιμοποιώντας κάτι λεπτές ξύλινες πήχες. Έχει χαράξει έναν μεγάλο αριθμό καμπυλών, που μοιάζουν με δάπεδο ναυπηγικής σάλας. Για βαρίδια συγκράτησης των πήχεων, χρησιμοποιεί διάφορα αντικείμενα που υπάρχουν στο δωμάτιο. Η ΣΑΡΑ γονατίζει δίπλα του και προσπαθεί να τον πείσει να φύγουν.

ΣΑΡΑ: Τι είναι όλες αυτές οι γραμμές;

ΛΟΥΚΑΣ: Η πορεία της ζωής μου.

ΣΑΡΑ: Φτάνει με την ποίηση. Μίλα σαν κανονικός άνθρωπος.

ΛΟΥΚΑΣ: Είναι οι γραμμές ενός τρεχαντηριού.

ΣΑΡΑ: Γιατί τις έφτιαξες;

ΛΟΥΚΑΣ: Για να ξεθολώσω.

ΣΑΡΑ: Σήκω και ετοιμάσου.

ΛΟΥΚΑΣ: Αδύνατον. Δεν έχει ολοκληρωθεί το έργο μου.

ΣΑΡΑ: Φεύγουμε.

ΛΟΥΚΑΣ: Που πάμε;

ΣΑΡΑ: Το σκάμε.

ΛΟΥΚΑΣ: Σαν τους κλέφτες;

ΣΑΡΑ: Σταμάτα τώρα αμέσως το χάραγμα.

ΛΟΥΚΑΣ: Είναι το μόνο που ξέρω να κάνω καλά.

ΣΑΡΑ: Θα το σφουγγαρίσω.

ΛΟΥΚΑΣ: Μην τολμήσεις.

ΣΑΡΑ: Το σβήνουμε και φεύγουμε.

ΛΟΥΚΑΣ: Μείνε μακριά.

ΣΑΡΑ: Μην το τραβάς στα άκρα.

ΛΟΥΚΑΣ: Ξέρω τι κάνω.

ΣΑΡΑ: Είναι το σπίτι τους.

ΛΟΥΚΑΣ: Ένα νεκροταφείο είναι.

ΣΑΡΑ: Είναι η ιδιοκτησία τους.

ΛΟΥΚΑΣ: Δεν πρόκειται να σταματήσω.

ΣΑΡΑ: Τουλάχιστον κοίτα με. Δεν σήκωσες κεφάλι.

ΛΟΥΚΑΣ: Δεν θέλω.

ΣΑΡΑ: Είσαι επαναστάτης;

ΛΟΥΚΑΣ: Ορίστε;

ΣΑΡΑ: Επαναστάτης με αιτία;

ΛΟΥΚΑΣ: Ωραία λέξη, «επανάστατης». Θα γράψω ένα ποίημα για αυτήν.

ΣΑΡΑ: Με κοροϊδεύεις πάλι;

ΛΟΥΚΑΣ: Τον εαυτό μου κοροϊδεύω.

ΣΑΡΑ: Και καλά κάνεις.

ΛΟΥΚΑΣ: Είχα απίστευτο θυμό.

ΣΑΡΑ: Έπρεπε να κρατηθείς.

ΛΟΥΚΑΣ: Όλον αυτόν τον καιρό έβραζα. Μέχρι—

ΣΑΡΑ: —που έσκασες.

ΛΟΥΚΑΣ: Πως άντεξες εδώ μέσα τόσα χρόνια;

ΣΑΡΑ: Έκανα υπομονή.

ΛΟΥΚΑΣ: Για πόσο;

ΣΑΡΑ: Όσο χρειάστηκε.

ΛΟΥΚΑΣ: Προσπαθώ να σε καταλάβω.

ΣΑΡΑ: Τι ακριβώς δεν μπορείς να καταλάβεις;

ΛΟΥΚΑΣ: Θα σου πω. Δεν ξέρω αν πρέπει—

ΣΑΡΑ: —τόρα ή ποτέ.

ΛΟΥΚΑΣ: Πόσο καιρό δουλεύεις για εμάς; Τεσσεράμισι χρόνια;

ΣΑΡΑ: Σχεδόν πέντε.

ΛΟΥΚΑΣ: Πέντε χρόνια από την ζωή σου.

ΣΑΡΑ: Αν δεν ήταν εδώ, θα ήταν αλλού.

ΛΟΥΚΑΣ: Υπάρχουν πτυχές σου που είναι σκοτεινές.

ΣΑΡΑ: Σκοτεινές;

ΛΟΥΚΑΣ: Κάτι μου κρύβεις.

ΣΑΡΑ: Τι να σου κρύβω;

ΛΟΥΚΑΣ: Αυτό το μειδιάμα. Τώρα είμαι σίγουρος.

ΣΑΡΑ: Με ανακρίνεις;

ΛΟΥΚΑΣ: Το ξέρω αυτό το στραβό χαμόγελο. Όποτε λες ψέματα, στραβώνεις το κάτω χείλος.

ΣΑΡΑ: Μόνο το κάτω;

ΛΟΥΚΑΣ: Το πάνω μένει ακλόνητο. Λειτουργεί σαν τσιλιαδόρος. Κρύβει τις προθέσεις του κάτω.

ΣΑΡΑ: Είσαι τρελός.

ΛΟΥΚΑΣ: Τρελός για δέσιμο. Δεν με ξεγελάς. Λοιπόν;

ΣΑΡΑ: Τι θέλεις να ακούσεις;

ΛΟΥΚΑΣ: Κάτι που μου διαφεύγει. Κάτι που δεν έφτασε η ώρα του, αλλά βιάζεται να μαθευτεί.

ΣΑΡΑ: Θα μπορούσε να υπάρχει κάτι.

ΛΟΥΚΑΣ: Δεν αξίζω να το ξέρω;

ΣΑΡΑ: Αξίζεις και παρό αξίζεις.

ΛΟΥΚΑΣ: Τότε;

ΣΑΡΑ: Μερικά πράγματα τα κρατάω για μένα.

ΛΟΥΚΑΣ: Εγώ δεν κρατάω τίποτα.

ΣΑΡΑ: Απολύτως τίποτα;

ΛΟΥΚΑΣ: Σου έχω πει τα πάντα.

ΣΑΡΑ: Δεν είμαι σίγουρη.

ΛΟΥΚΑΣ: Σε προκαλώ να με ρωτήσεις.

ΣΑΡΑ: Εκτός από μένα, υπήρξε κάποια άλλη γυναίκα;

ΛΟΥΚΑΣ: Υπήρξε.

ΣΑΡΑ: Μου κάνεις πλάκα;

ΛΟΥΚΑΣ: Καθόλου.

ΣΑΡΑ: Μου λες αλήθεια; Κωλόπαιδο.

ΛΟΥΚΑΣ: Μην φεύγεις.

ΣΑΡΑ: Άσε με.

ΛΟΥΚΑΣ: Μην αντιστέκεσαι.

ΣΑΡΑ: Θα φωνάξω και θα τα μάθουν όλα. Καιρός είναι—

ΛΟΥΚΑΣ: —αν έρθουν, θα γίνουν χειρότερα τα πράγματα.

ΣΑΡΑ: Με πονάς.

ΛΟΥΚΑΣ: Εσύ το προκάλεσες.

ΣΑΡΑ: Κατηγορούμαι κιόλας;

ΛΟΥΚΑΣ: Μου έκανες μια ερώτηση. Ήμουν ειλικρινής μαζί σου και εσύ μου πεισμώνεις σαν μικρό παιδί.

ΣΑΡΑ: Κατάλαβες τι είπες; Πλάγιασες με άλλη.

ΛΟΥΚΑΣ: Είναι στην φύση μου.

ΣΑΡΑ: Θα σου βγάλω τα μάτια.

ΛΟΥΚΑΣ: Άνδρας είμαι. Ούτε ο πρώτος είμαι, ούτε ο τελευταίος.

ΣΑΡΑ: Καθίλι, με κοροϊδεύεις; Μου κόπηκαν τα γόνατα.

ΛΟΥΚΑΣ: Έγινες μπορντό. Πετάχτηκαν οι γουρλοματάρες σου.

ΣΑΡΑ: Εσύ στην θέση μου τι θα έκανες;

ΛΟΥΚΑΣ: Θα σε σιότωνα.

ΣΑΡΑ: Θα πήγαινες φυλακή.

ΛΟΥΚΑΣ: Δίχως εσένα ακόμα και στην φυλακή. Σε ρωτώ για μια τελευταία φορά. Πως βρέθηκες εδώ;

ΣΑΡΑ: Ρωτάς να μάθεις, πως μπήκα σε αυτό το σπίτι; Έχω διπλή ταυτότητα. Είμαι κατάσκοπος του εαυτού μου. Σε αυτόν τον κόσμο όσα περισσότερα ξέρεις, τόσο πιο δυστυχημένος είσαι. Μακάριοι αυτοί που δεν αναμοχλεύουν τις ρίζες τους. Εγώ έφαξα πολύ. Βασανίστηκα να μάθω από που κρατάει η σκούφια μου. Η μάνα μου είχε ένα κουτί παπουτσιών γεμάτο με χαρτιά. Ημερομηνίες. Μέρη. Πρόσωπα. Ποιοι ήταν όλοι αυτοί οι άνθρωποι; Μια λέξη. Μια μόνο λέξη με έκανε να θέλω να μάθω. Κρεματόριο. Σου λέει κάτι;

ΛΟΥΚΑΣ: Τίποτα.

ΣΑΡΑ: Τότε είσαι τυχερός. Ένα κορίτσι κατάφερε και δραπέτευσε από το Άουσβιτς - Μπιρκενάου. Την χώρισαν από τους δικούς της. Δεν έμαθε ποτέ τι απέγιναν. Είχε μια θέληση ατσάλινη. Έμεινε επτά μέρες και επτά νύχτες κρυμμένη στην κουφάλα ενός δέντρου. Πολλοί πιστεύουν πως το δάσος είναι το πιο άγριο μέρος. Όχι για μια αθώα ψυχή σαν την δική της. Της έκανε την χάρη να ζήσει. Δεν είχε έρθει η ώρα να σβήσει το καντήλι της. Έκανε την δική της οικογένεια. Δεν σταμάτησε ποτέ να ψάχνει. Θέλησε να ξεμπλέξει τον μίτο της ιστορίας. Ζητούσε εκδίκηση ή τιμωρία; Μπορεί και τα δύο. Δικαίωμά της. Την νύχτα που ξεψύχησε, η κόρη της, η γιαγιά μου, βρήκε κάτι σιοροφαγωμένα αρχεία. Διπλωμένος σε ένα πανί, κάτω από το νεκροκρέβατο της, κείτονταν ο αγώνας της για δικαίωση. Ήταν η στιγμή της επανεκκίνησης. Η κασέτα ξεκίνησε να γράφει ξανά, από εκεί που είχε σταματήσει. Είχε φτάσει τόσο κοντά. Σχεδόν τον είχε ακουμπήσει.

ΛΟΥΚΑΣ: Ποιον;

ΣΑΡΑ: Τον καταστροφέα της.

ΛΟΥΚΑΣ: Με έχεις μπερδέψει. Απάντησε μου. Πως βρέθηκες εδώ;

ΣΑΡΑ: Από καθαρή τύχη.

Η ΣΑΡΑ δίνει στον ΛΟΥΚΑ το γράμμα.

ΣΑΡΑ: Δεν υπάρχει λόγος να το κρατάω. Εσύ, είσαι εσύ. Και εγώ, είμαι εγώ.

ΛΟΥΚΑΣ: Τι θέλεις να το κάνω;

ΣΑΡΑ: Τίποτα. Κάψε το και πάμε να φύγουμε.

Η ΣΑΡΑ αποχωρεί από το δωμάτιο. Ο ΛΟΥΚΑΣ διαβάζει το γράμμα.

ΣΚΗΝΗ VIII

Ο ΛΟΥΚΑΣ είναι μόνος. Πλησιάζει στην τραπεζαρία και πάει να κάτσει στην θέση του ΝΙΚΟΥ. Το μετανιώνει και πηγαίνει εκεί που καθόταν στην ΣΚΗΝΗ IV. Κόβει το ένα μπουτί του αρνιού και αρχίζει να το τρώει. Μπαίνει ο ΝΙΚΟΣ. Πατέρας και γιός βρίσκονται για πρώτη φορά μόνοι. Ο ΝΙΚΟΣ παρατηρεί τις ναυπηγικές γραμμές που είναι χαραγμένες στο πάτωμα. Δεν του κάνει καμία νόξη.

ΝΙΚΟΣ: Νόστιμο;

ΛΟΥΚΑΣ: Βρωμάει.

ΝΙΚΟΣ: Γάλακτος είναι. Μια μυρουδιά την έχει.

ΛΟΥΚΑΣ: Όλο το σπίτι βρωμάει αρνίλα.

ΝΙΚΟΣ: Πάσχα έχουμε. Συκωταριές. Εντόσθια. Μοσχοβολάει ο τόπος. Το ψήσιμο πέτυχε;

ΛΟΥΚΑΣ: Καλό είναι.

ΝΙΚΟΣ: Μόνο καλό; Ο νονός και ο μπάρμπας σου είναι τεχνίτες της ψήστρας. Μεγάλη επιστήμη το ψήσιμο. Ευτυχώς που τους έχουμε—

ΛΟΥΚΑΣ: —για την λάντζα.

ΝΙΚΟΣ: Ώπα. Μην χυμάς.

ΛΟΥΚΑΣ: Για το σούβλισμα ήρθες να μάθεις;

ΝΙΚΟΣ: Τι άλλο να σου πω; Οι υπόλοιποι λιάζονται στον κήπο.

ΛΟΥΚΑΣ: Λέγε. Τι θες;

ΝΙΚΟΣ: Περιμένουν.

ΛΟΥΚΑΣ: Τι περιμένουν;

ΝΙΚΟΣ: Το γλυκό.

ΛΟΥΚΑΣ: Το γλυκό;

ΝΙΚΟΣ: Βεβαίως. Να το σερβίρουμε;

ΛΟΥΚΑΣ: Κάντε ό,τι νομίζετε.

ΝΙΚΟΣ: Δεν φεύγουν, αν δεν το δοκιμάσουν.

ΛΟΥΚΑΣ: Ποιός τους εμποδίζει;

ΝΙΚΟΣ: Έχουμε ένα καταπληκτικό γλυκό.

ΛΟΥΚΑΣ: Αλήθεια;

ΝΙΚΟΣ: Τάρτα.

ΛΟΥΚΑΣ: Μου είναι αδιάφορο.

ΝΙΚΟΣ: Με καστανή ζάχαρη.

ΛΟΥΚΑΣ: Καλή σας όρεξη.

ΝΙΚΟΣ: Και παραγινωμένες μπανάνες.

ΛΟΥΚΑΣ: Φώναζε τους.

ΝΙΚΟΣ: Έτσι μπράβο. Όμως, πες μου. Τι σου συμβαίνει;

ΛΟΥΚΑΣ: Τίποτα συγκεκριμένο.

ΝΙΚΟΣ: Θέλω να σε ακούσω.

Ο ΝΙΚΟΣ ανοίγει το βιβλίο του ΛΟΥΚΑ. Πέφτει από μέσα το διπλωμένο γράμμα που του έδωσε η ΣΑΡΑ.

ΝΙΚΟΣ: Τι είναι αυτό;

ΛΟΥΚΑΣ: Ένα γράμμα.

ΝΙΚΟΣ: Τίνος;

ΛΟΥΚΑΣ: Περιμένω εσύ να μου πεις.

ΝΙΚΟΣ: Να σου πω τι;

ΛΟΥΚΑΣ: Τι συμβαίνει.

ΝΙΚΟΣ: Διάβασέ το.

ΛΟΥΚΑΣ: Δεν μπορώ.

ΝΙΚΟΣ: Αν δεν μπορείς, τότε άστο.

ΛΟΥΚΑΣ: Ξέρεις τι γράφει;

ΝΙΚΟΣ: Πάει καιρός από τότε που το διάβασα.

ΛΟΥΚΑΣ: Άρα, ξέρεις.

ΝΙΚΟΣ: Πέτα το το ρημάδι.

ΛΟΥΚΑΣ: Με τίποτα.

ΝΙΚΟΣ: Να πάει στα τσακίδια.

ΛΟΥΚΑΣ: Ψέματα. Όλα ένα ψέμα.

ΝΙΚΟΣ: Έτσι συνέβαινε τότε. Εκείνοι και εμείς.

ΛΟΥΚΑΣ: Εμείς!

ΝΙΚΟΣ: Δεν σκοτώσαμε κανέναν. Κάναμε την δουλειά μας.

ΛΟΥΚΑΣ: Το λες δουλειά αυτό;

ΝΙΚΟΣ: Και ντόμπρα.

ΛΟΥΚΑΣ: Η μάνα μου γνωρίζει;

ΝΙΚΟΣ: Πραγματικά δεν θυμάμαι.

ΛΟΥΚΑΣ: Σίχαμα.

ΝΙΚΟΣ: Μπορεί να της το είπα. Αλήθεια, ποιός θυμάται τι έκανε πριν πενήντα χρόνια; Πόσο μάλλον τι έκαναν οι προηγούμενοί του.

ΛΟΥΚΑΣ: Οι υπόλοιποι ξέρουν;

ΝΙΚΟΣ: Ρώτα τους. Μην τα σιαλίζεις.

ΛΟΥΚΑΣ: Κάποιος πρέπει να το κάνει.

ΝΙΚΟΣ: Να κάνει τι; Να κόψει το κεφάλι που τον γέννησε;

ΛΟΥΚΑΣ: Ακόμα και αυτό.

ΝΙΚΟΣ: Ξέρεις, όταν ήσουν παιδί ήθελες να σου διαβάζω τους άθλους του Ηρακλή. Του ήρωα.

ΛΟΥΚΑΣ: Τι σχέση έχει με το γράμμα; Μην αλλάζεις κουβέντα.

ΝΙΚΟΣ: Απεναντίας αγόρι μου. Δυναμώνω την μνήμη σου. Περίμενες το σημείο με την Λερναία Ύδρα και κουκουλωνόσουν κάτω από το πάπλωμα. Το θυμάσαι;

ΛΟΥΚΑΣ: Σαν να συμβαίνει εδώ και τώρα.

ΝΙΚΟΣ: Έτσι μπράβο. Έκοβε το ένα κεφάλι και πεταγόντουσαν κάνα δυο ακόμη.

ΛΟΥΚΑΣ: Θα μπορούσε να το καυτηρίαζε από την αρχή.

ΝΙΚΟΣ: Δεν το έκανε.

ΛΟΥΚΑΣ: Αν το έκανε, δεν θα υπήρχε ο μύθος του.

ΝΙΚΟΣ: Ακριβώς.

ΛΟΥΚΑΣ: Όλα θα τέλειωναν προτού—

ΝΙΚΟΣ: —γεννηθούν.

ΛΟΥΚΑΣ: Ένας ήρωας λιγότερος.

ΝΙΚΟΣ: Άκου και αυτό, ξέρεις γιατί το τέρας ξαναγεννιόταν;

ΛΟΥΚΑΣ: Δεν έχω ιδέα.

ΝΙΚΟΣ: Εδώ σε θέλω.

ΛΟΥΚΑΣ: Για να υπογραμμιστεί το κακό;

ΝΙΚΟΣ: Ο Ηρακλής πάλευε τον εαυτό του.

ΛΟΥΚΑΣ: Δεν συμφωνώ.

ΝΙΚΟΣ: Είναι η πραγματικότητα. Χτυπούσε με το σπαθί του τον ίδιο. Ένα τέρας ήταν και αυτός. Μισός άνθρωπος. Μισός Θεός.

ΛΟΥΚΑΣ: Που είναι το κακό;

ΝΙΚΟΣ: Πουθενά.

ΛΟΥΚΑΣ: Τότε;

ΝΙΚΟΣ: Κοίταξε γύρω σου παιδί μου. Όλα είναι δικά σου. Τα βαπόρια μας θα δέσουν στα μεγαλύτερα λιμάνια. Είναι γραπτό μας. Θα είσαι βασιλιάς.

ΛΟΥΚΑΣ: Θέλω να σου πω...

ΝΙΚΟΣ: Ένας ημίθεος.

ΛΟΥΚΑΣ: ... άκουσέ με.

ΝΙΚΟΣ: Ένας Ηρακλής.

ΛΟΥΚΑΣ: Να συζητήσουμε την εκδοχή...

ΝΙΚΟΣ: Άκουσες κάτι;

ΛΟΥΚΑΣ: Η ιδέα σου είναι.

ΝΙΚΟΣ: Σαν κρόταλα που χτυπούν.

ΛΟΥΚΑΣ: Αυτό που θέλω να πω είναι...

ΝΙΚΟΣ: Τώρα το άκουσες;

ΛΟΥΚΑΣ: Το παράθυρο είναι.

ΝΙΚΟΣ: Μα είναι κλειστό.

ΛΟΥΚΑΣ: Οι υλοτόμοι θα κόβουν κάνα πεύκο.

ΝΙΚΟΣ: Ίσως.

ΛΟΥΚΑΣ: Από το δάσος έρχεται.

ΝΙΚΟΣ: Τι εννοείς;

ΛΟΥΚΑΣ: Ρετσίνι. Μυρίζει πεύκο.

ΝΙΚΟΣ: Λάθος κάνεις.

ΛΟΥΚΑΣ: Άμα σου λέω.

ΝΙΚΟΣ: Δεν έχεις άδικο. Ίσως όμως, κάτι πιο αρωματικό.

ΛΟΥΚΑΣ: Όπως;

ΝΙΚΟΣ: Σαπούνι. Μυρίζω σαπούνι.

ΛΟΥΚΑΣ: Κρεμοσάπουννο;

ΝΙΚΟΣ: Σαπούνι. Παραδοσιακό.

ΛΟΥΚΑΣ: Αποικλείεται. Σε μπερδεύει η υγρασία που φρεσκοκομμένου δέντρου.

ΝΙΚΟΣ: Μπορεί. Τόσα χρόνια μες στα χυτήρια δεν μου έμεινε ρουθούνι.

ΣΚΗΝΗ ΙΧ

Ο ΝΙΚΟΣ και η ΌΛΓΑ συνομιλούν, κοιτώντας το πάτωμα. Είναι ταραγμένοι.

ΌΛΓΑ: Πότε πρόλαβε;

ΝΙΚΟΣ: Τι να σου πω; Άμα το έχεις στο αίμα σου.

ΌΛΓΑ: Ολόκληρο σιάφος σχεδίασε.

ΝΙΚΟΣ: Δεν είναι οποιοδήποτε σιάφος.

ΌΛΓΑ: Δηλαδή;

ΝΙΚΟΣ: Είναι του παππού μου. Το πρώτο που καθέλωσε.

ΌΛΓΑ: Δεν του ζήτησες τον λόγο;

ΝΙΚΟΣ: Δεν ήθελα να τον νευριάσω.

ΌΛΓΑ: Δεν είπε τίποτα;

ΝΙΚΟΣ: Τίποτα.

ΌΛΓΑ: Με βγάζεις από τα ρούχα μου.

ΝΙΚΟΣ: Μην γκρινιάζεις.

ΌΛΓΑ: Το παιδί και τα μάτια σου.

ΝΙΚΟΣ: Δεν λέω πως τα έκανα όλα σωστά. Έχω κάνει τα λάθη μου.

ΌΛΓΑ: Μας σταύρωσες.

ΝΙΚΟΣ: Ήμουν καλός πατέρας.

ΌΛΓΑ: Έτσι είναι οι πατεράδες;

ΝΙΚΟΣ: Μην χυμάς.

ΌΛΓΑ: Μόνιμα απών.

ΝΙΚΟΣ: Κοίτα γύρω σου.

ΌΛΓΑ: Τι να δω; Τους τοίχους;

ΝΙΚΟΣ: Αυτοί οι τοίχοι δεν θα υπήρχαν δίχως εμένα.

ΌΛΓΑ: Είσαι αστείος.

ΝΙΚΟΣ: Και εσύ αχάριστη.

ΌΛΓΑ: Μην μιλάς για αχαριστία.

ΝΙΚΟΣ: Με πνίγεις.

ΌΛΓΑ: Σε πνίγω; Ποιος σε φροντίζει τόσα χρόνια;

ΝΙΚΟΣ: Εσύ.

ΌΛΓΑ: Ποιος σου γέννησε τον γιό;

ΝΙΚΟΣ: Εσύ.

ΌΛΓΑ: Ποιος κάνει τόσα χρόνια τα στραβά μάτια;

ΝΙΚΟΣ: Μου κάνεις χάρη;

ΌΛΓΑ: Δεν λέω αυτό.

ΝΙΚΟΣ: Εξυπηρετούμε ο ένας τον άλλον.

ΌΛΓΑ: Παναγιά μου, πως φτάσαμε εδώ;

ΝΙΚΟΣ: Η σχέση μας είναι επαγγελματική. Που είναι το κακό;

ΌΛΓΑ: Το κακό είναι, πως είμαι μόνιμα στην αφάνεια.

ΝΙΚΟΣ: Πες μου, τι θέλεις να κάνω και θα το κάνω.

ΌΛΓΑ: Να βγεις και να μιλήσεις.

ΝΙΚΟΣ: Τι να πω;

ΌΛΓΑ: Να με ευχαριστήσεις.

ΝΙΚΟΣ: Σε ευχαριστώ.

ΌΛΓΑ: Τι να τις κάνω τις ευχαριστίες;

ΝΙΚΟΣ: Μα είπες—

ΌΛΓΑ: —μπροστά σε κοινό. Να ακούσει ο κόσμος.

ΝΙΚΟΣ: Δεν γίνονται αυτά.

ΌΛΓΑ: Δεν γίνονται;

ΝΙΚΟΣ: Όχι βέβαια. Καραγκιόζης δεν γίνομαι.

ΌΛΓΑ: Δεν σε πειράζει όμως να γίνεται η γυναίκα σου.

ΝΙΚΟΣ: Είσαι αξιοπρεπέστατη.

ΌΛΓΑ: Με έχεις ξεφτιλίσει.

ΝΙΚΟΣ: Έλα, σταμάτα.

ΌΛΓΑ: Άνθρωπος είμαι. Θέλω μια στήριξη.

ΝΙΚΟΣ: Την έχεις.

ΌΛΓΑ: Δεν μπορώ να έρθω στο γραφείο.

ΝΙΚΟΣ: Ακόμη το θυμάσαι; Πάει πέρασε.

ΌΛΓΑ: Θα μπορούσε, να είναι κόρη σου.

ΝΙΚΟΣ: Δεν είναι όμως.

ΌΛΓΑ: Είσαι ανήθικος.

ΝΙΚΟΣ: Δεν το νομίζω.

ΌΛΓΑ: Ακόμη και τώρα είσαι απέναντί μου.

ΝΙΚΟΣ: Αρέσω. Τι να κάνω;

ΌΛΓΑ: Μάτσο οι άντρες ρε. Θα μπορούσα να έκανα τα ίδια και χειρότερα.

ΝΙΚΟΣ: Με ερωτεύτηκε.

ΌΛΓΑ: Ρε βουντού σου έκανε;

ΝΙΚΟΣ: Μου κουνιόταν.

ΌΛΓΑ: Κουνιόταν;

ΝΙΚΟΣ: Μια. Δυο. Τρεις. Έγινε.

ΌΛΓΑ: Καταλαβαίνεις τι έκανες;

ΝΙΚΟΣ: Ό,τι θα έκανε ο καθένας.

ΌΛΓΑ: Ήθελε να σε εκβιάσει ρε.

ΝΙΚΟΣ: Με ζηλεύεις.

ΌΛΓΑ: Τόσο αφελής είσαι;

ΝΙΚΟΣ: Δεν ανέχομαι άλλη ξεφτίλα.

ΌΛΓΑ: Μου έστειλε φωτογραφίες ρε κόπανε.

ΝΙΚΟΣ: Φωτογραφίες;

ΌΛΓΑ: Δικές σου.

ΝΙΚΟΣ: Λες ψέματα.

ΌΛΓΑ: Να βλέπεις τον άνθρωπό σου τσίτσιδο πάνω σε ξέστρωτα σεντόνια. Δεν πιστεύα στα μάτια μου. Όλοι σας τα ίδια σκατά. Χώνεται το καυλί σας, όπου λάχει. Τρέχουμε, να κρατήσουμε τα σπίτια μας. Να νοιώσετε δυνατοί και μετά μας ξεπληρώνετε. Αξίζω κάτι καλύτερο. Μια επιβράβευση. Την συνάντησα.

ΝΙΚΟΣ: Τι έκανες;

ΌΛΓΑ: Βρεθήκαμε.

ΝΙΚΟΣ: Ψεύτρα.

ΌΛΓΑ: Ήθελα να δω τα μάτια της γυναίκας που σε ρούφηξε από μένα. Είχα χρόνια να την περπατήσω την Ομόνοια. Εκεί ήταν η φωλίτσα μας. Θυμάσαι; Μετά το σχόλασμα, δίναμε ραντεβού πάντα στο ίδιο μέρος. Εσύ ανέβαινες από τον Σιαραμαγιά και εγώ κατέβαινα από το Μαρούσι. Μοιράζαμε την απόσταση. Το Νέον δεν ήταν για μας ένα ακόμη καφενείο. Ήταν ο κλωβός μέσα στον οποίο εκιολάφθηκαν τα όνειρά μας. Προτίμησα να κατηφορίσω την Σταδίου. Το ξεχάσαμε το κέντρο και μας ξέγραψε και αυτό. Ένωθα σαν να περπατούσα σε άλλη χώρα. Αν δεν έβλεπα το Αττικόν και τον Απόλλωνα, θα είχα χαθεί. Πόσες ταινίες είδαμε εκεί; Άπειρες. Είμαστε οι μνήμες μας. Οι δικές μας σβηστήκανε με γομολάστιχα. Στον απολογισμό της ζωής μας, θα παραδώσουμε από μια σελίδα κενή. Το Νέον έκλεισε. Τι σου λέω; Το ξέρεις ήδη. Την θέση του πήρε μια αλυσίδα φούρνων. Μου ζήτησε να βρεθούμε εκεί. Σήκωσα τον σταυρό μου και έσφιξα τα δόντια. Ο άντρας μου, ο πατέρας του γιού μου, βρισκόταν με μια άλλη γυναίκα, εκεί που γεννήθηκε η αγάπη μας. Τι ξέρουμε εμείς από αγάπη; Θλίψη. Ατέλειωτος πόνος. Προδοσία. Γιατί εκεί; Τόσα μέρη υπάρχουν. Ήθελες εκδίκηση που αφέθηκα. Θέλεις να βάλω βυζιά; Θα βάλω. Θέλεις πρησμένα χείλια; Θα φτιάξω. Τόσο πάθος είχατε, που δεν μπορούσες να κρατηθείς; Στάθηκα στην πλατεία και κοίταξα μέσα από την τζαμαρία προσπαθώντας να την εντοπίσω. Νέα. Εξωτική. Πανέτοιμη να κατακτήσει τον κόσμο. Μια αλεπού που κατέβηκε από τα βουνά στην πόλη. Παμπόνηρη. Κάθισα αντικριστά της και την κοίταξα στα ίσια. Τότε κατάλαβα. Είδα ξανά την χαμένη μου μνήμη. Την κουβαλούσε εκείνη. Ήταν στα ξεκινήματά της. Δεν σε κατηγορώ. Έψαχνες χωραφάκι που δεν είχε οργωθεί. Μην σε νοιάζει. Της τις πήρα τις φωτογραφίες. Ευτυχώς, κάτι έμαθα δίπλα σου. Τα πάντα έχουν τιμή. Μια περιουσία μου στοίχησε η πουτάνα σου.

ΝΙΚΟΣ: Θέλεις να με πληγώσεις.

ΌΛΓΑ: Δες και κρίνε.

Η ΟΛΓΑ αφήνει τον φάκελο με τις φωτογραφίες πάνω στην τραπεζαρία και φεύγει. Ο ΝΙΚΟΣ ανοίγει τον φάκελο και τις βλέπει. Ξεσπάει σε λυγμούς. Η ΖΩΗ μπαίνει διακριτικά στο δωμάτιο. Στέκεται μπροστά από την τραπεζαρία. Ο ΝΙΚΟΣ μαζεύει γρήγορα τις φωτογραφίες.

ΖΩΗ: Κλαις;

ΝΙΚΟΣ: Είδα κάτι παλιές φωτογραφίες.

ΖΩΗ: Συγκινήθηκες;

ΝΙΚΟΣ: Περίπου.

ΖΩΗ: Χαμογέλα.

ΝΙΚΟΣ: Δεν είσαι με τους άλλους;

ΖΩΗ: Λένε τα δικά τους.

ΝΙΚΟΣ: Βαρέθηρες;

ΖΩΗ: Περίπου.

ΝΙΚΟΣ: Μας άκουσες;

ΖΩΗ: Σχεδόν.

ΝΙΚΟΣ: Δεν είναι ακριβώς έτσι τα πράγματα.

ΖΩΗ: Σε πιστεύω.

ΝΙΚΟΣ: Με έδιωξε μακριά της.

ΖΩΗ: Το ξέρω.

ΝΙΚΟΣ: Άλλαξες κάτι;

ΖΩΗ: Φαίνεται;

ΝΙΚΟΣ: Φωτίστηκε το πρόσωπο σου.

ΖΩΗ: Σου αρέσει;

ΝΙΚΟΣ: Πολύ.

Ο ΝΙΚΟΣ ξανά βάζει τα κλάματα.

ΖΩΗ: Έλα σταμάτα.

ΝΙΚΟΣ: Χρειάζομαι φροντίδα.

ΖΩΗ: Τώρα;

ΝΙΚΟΣ: Τώρα.

ΖΩΗ: Εντάξει. Τελευταία φορά.

ΝΙΚΟΣ: Θα σου πληρώσω όλες τις πλαστικές.

ΖΩΗ: Δεν θα αγγίζεις.

ΝΙΚΟΣ: Ποτέ. Αμαρτία.

ΖΩΗ: Αν έρθει κανείς;

ΝΙΚΟΣ: Κανένας δεν θα μας ενοχλήσει.

Η ΖΩΗ ξαπλώνει στην τραπεζαρία δίπλα στο αρνί. Βγάζει το αριστερό της στήθος από το φόρεμα. Ο ΝΙΚΟΣ αντανάζεται μέσα από το παντελόνι.

ΖΩΗ: Σου αρέσει;

ΝΙΚΟΣ: Είναι τέλειο.

ΖΩΗ: Έχεις δει καλύτερο;

ΝΙΚΟΣ: Ποτέ. Στητό και ολοστρόγγυλο. Έτοιμο να εκραγεί.

ΖΩΗ: Τέλειωνε.

ΝΙΚΟΣ: Δείξε μου και το άλλο.

ΖΩΗ: Κοντεύεις;

ΝΙΚΟΣ: Μου έρχεται.

ΖΩΗ: Εσύ μου τα έφτιαξες. Δικά σου είναι.

ΝΙΚΟΣ: Ο γιατρός έκανε άριστη δουλειά.

ΖΩΗ: Έργο τέχνης.

ΝΙΚΟΣ: Αριστούργημαααα.

Ο ΝΙΚΟΣ εκσπερματίζει.

ΖΩΗ: Μπράβο το αγόρι μου. Αυτό ήταν πέρασε.

ΣΚΗΝΗ Χ

Έχουν επιστρέψει στην τραπεζαρία. Ο ΛΕΥΤΕΡΗΣ συνομιλεί με την ΖΩΗ και τον ΜΑΡΙΟ, μπροστά από την τραπεζαρία στα αριστερά. Η ΌΛΓΑ στα δεξιά κόβει ένα κομμάτι από το γλυκό. Το βάζει σε ένα επάργυρο πιατάκι και το δίνει στην ΣΑΡΑ. Ο ΝΙΚΟΣ κάθεται στο κέντρο της τραπεζαρίας και δεξιά του ο π. ΜΗΝΑΣ.

ΌΛΓΑ: Θα πάρει το πρώτο κομμάτι.

ΝΙΚΟΣ: Με προσπερνάς;

ΌΛΓΑ: Του αξίζει του παιδιού.

ΝΙΚΟΣ: Και με το παραπάνω.

ΌΛΓΑ: Του έσπασαν τα νεύρα οι Σκωτσέζοι.

ΛΕΥΤΕΡΗΣ: Κρύο.

ΜΑΡΙΟΣ: Πιόμα.

ΖΩΗ: Τι τράβηξε το έρημο;

ΝΙΚΟΣ: Σιληραγωγήθηκε.

π. ΜΗΝΑΣ: Δυνάμωσε.

ΝΙΚΟΣ: Δεν τον είδατε; Μασάει την πέτρα.

ΌΛΓΑ: Έτοιμος να τραβήξει το κουπί του.

ΝΙΚΟΣ: Να γράφει το βιβλίο της ζωής του.

ΌΛΓΑ: Μα που είναι;

ΣΑΡΑ: Στο σιντριβάνι.

ΝΙΚΟΣ: Τι κάνει εκεί;

ΣΑΡΑ: Πετάει σαρδέλες στους κύκνους.

ΝΙΚΟΣ: Σε ποιους;

ΣΑΡΑ: Στους κύκνους.

ΌΛΓΑ: Είσαι σίγουρη;

ΣΑΡΑ: Απόλυτα.

ΝΙΚΟΣ: Τους είδες;

ΣΑΡΑ: Φυσικά.

ΖΩΗ: Τους κύκνους;

ΜΑΡΙΟΣ: Τι χρώμα έχουν;

ΛΕΥΤΕΡΗΣ: Τίποτα αγριόχηνες θα 'ναι μωρέ.

ΣΑΡΑ: Ένας μαύρος και ένας λευκός.

ΌΛΓΑ: Αδύνατον.

ΣΑΡΑ: Ούτε πάπιες. Ούτε κορμοράνοι. Δύο κύκνοι.

ΌΛΓΑ: Σε έβαλε να μας πειράξεις;

ΝΙΚΟΣ: Τέλος το καλαμπούρι.

ΣΑΡΑ: Είναι εκεί. Στο σιντριβάνι.

ΌΛΓΑ: Είναι νεκροί.

ΝΙΚΟΣ: Μην ταράζεσαι.

ΖΩΗ: Λίγο νερό.

ΝΙΚΟΣ: Κάθισε.

ΌΛΓΑ: Πέθαναν.

ΝΙΚΟΣ: Τι κοιτάτε; Νερό.

ΌΛΓΑ: Ήταν το δώρο του.

ΝΙΚΟΣ: Τι να το έκανε το ενυδρείο με τα χρυσόψαρα;

ΌΛΓΑ: Τους βάλαμε στο νερό.

ΝΙΚΟΣ: Μπήκε να τους αγκαλιάσει.

ΌΛΓΑ: Πόση χαρά πήρε.

ΝΙΚΟΣ: Ένα πρωινό ακούσαμε κλάματα. Δίπλα του τα πουλιά.

ΌΛΓΑ: Τα έπνιξε.

ΝΙΚΟΣ: Τα έσκασε.

ΌΛΓΑ: Δεν το κατάλαβε.

ΝΙΚΟΣ: Όπως ο Ηρακλής τα φίδια.

ΌΛΓΑ: Μας λες την αλήθεια;

ΣΑΡΑ: Σας είπα αυτό που είδα.

π. **ΜΗΝΑΣ:** Θαύμα. Είναι ένα θαύμα.

ΛΕΥΤΕΡΗΣ, ΜΑΡΙΟΣ: Πάμε να δούμε.

ΜΑΡΙΟΣ: Από το στόμα μου το πήρες.

ΛΕΥΤΕΡΗΣ: Εσύ μου το πήρες.

ΝΙΚΟΣ: Σκάστε και δυο σας.

ΌΛΓΑ: Δεν θα αναφέρετε τίποτα.

ΝΙΚΟΣ: Τσιμουδιά.

π. ΜΗΝΑΣ: Αν είναι θαύμα, θα φανεί.

ΌΛΓΑ: Έρχεται. Να δούμε, τι θα μας πει.

Ο ΛΟΥΚΑΣ μπαίνει στο δωμάτιο. Πλησιάζει στην τραπεζαρία και δοκιμάζει το γλυκό με τα χέρια.

ΌΛΓΑ: Πάρε ένα κουταλάκι.

ΝΙΚΟΣ: Με τα χέρια νοιώθεις την γεύση.

ΌΛΓΑ: Πως είναι;

ΛΟΥΚΑΣ: Κόλαση!

π. ΜΗΝΑΣ: Μην λες τέτοιες κουβέντες.

ΝΙΚΟΣ: Άκου τον παπά.

ΛΟΥΚΑΣ: Παπά μου, τα βλέπεις τα χάλια μας;

π. ΜΗΝΑΣ: Έτσι είναι τα χάλια;

ΛΟΥΚΑΣ: Δεν μας ξεπλένει ούτε ο Ιορδάνης ποταμός.

ΌΛΓΑ: Μήπως έπεσε παραπάνω ζάχαρη;

ΖΩΗ: Λίγη μουσική βρε παιδιά.

Η ΣΑΡΑ πηγαίνει στο πικάπ και βάζει τον δίσκο. Ακούγεται μονάχα η μελωδία από το «ζεϊμπέκικο του αρχάγγελου».

ΛΟΥΚΑΣ: Υποκριτές.

ΛΕΥΤΕΡΗΣ: Θα παρεξηγηθώ.

ΜΑΡΙΟΣ: Το παρατραβάς.

ΛΟΥΚΑΣ: Είμαστε λερωμένοι ρε.

ΝΙΚΟΣ: Όταν τρώνε, δεν μιλάνε.

ΌΛΓΑ: Άστον να ακουστεί.

ΝΙΚΟΣ: Ασυναρτησίες λέει.

ΌΛΓΑ: Εμείς γλυκό; Δεν έχουμε;

ΣΑΡΑ: Να σας σερβίρω;

ΝΙΚΟΣ: Έπρεπε να το είχες ήδη κάνει.

Η ΣΑΡΑ πλησιάζει τον ΛΟΥΚΑ και κόβει το γλυκό. Ο ΛΟΥΚΑΣ παίρνει ένα κομμάτι και το πετάει στο πρόσωπο του πατέρα του. Ο ΝΙΚΟΣ εξαγριώνεται. Τραβάει τον δίσκο από το πικάπ και τον σπάει στο πάτωμα. Κινείται επιθετικά προς τον ΛΟΥΚΑ. Ο ΛΕΥΤΕΡΗΣ και ο ΜΑΡΙΟΣ τον συγκρατούν. Ο ΛΟΥΚΑΣ ανεβαίνει πάνω στην τραπεζαρία και κλοτσάει τα ασημένια σερβίτσια.

ΝΙΚΟΣ: Έλα κάτω.

ΛΟΥΚΑΣ: Ακούστε με.

ΝΙΚΟΣ: Την ζωή μου σου έδωσα.

ΛΟΥΚΑΣ: Όχι εντάσεις.

ΝΙΚΟΣ: Θα με πεθάνεις.

ΛΟΥΚΑΣ: Αγάπη μου, άκου και την δική μας την ιστορία.

ΝΙΚΟΣ: Αγάπη μου;

ΌΛΓΑ: Συγκρατήστε τον.

ΛΟΥΚΑΣ: Αυτοί και εμείς. Σωστά πατέρα;

ΝΙΚΟΣ: Δεν είσαι παιδί μου.

ΛΟΥΚΑΣ: Μια φαμίλια καραβοκύρηδων. Μανάβηδες της θάλασσας μας έλεγαν. Δυο σάπιες φαρόβαρκες είχαμε όλες και όλες. Ξέσπασε ο πόλεμος. Θέλαμε να πιάσουμε την καλή. Το φορτίο που μας έλαχε, δεν ήταν ζωντανό. Καμιά έγνοια. Μερικές κασέλες. Κάτι κιβώτια με ασήμι. Τι ψυχή έχει το ασημάκι; Οι Γερμανοί

θα μας έφτιαχναν. Τα καϊκια ήθελαν αλλαγή. Δίχως δεκάρα πως θα πηγαίναμε στους ταρσανάδες; Οι καραβομαραγκοί πεινάγανε και αυτοί. Ο γέρος ήταν τσακάλι. Δεν του έπαιρνες λέξη. Έτσι ακούγεται. Κρίμα, που δεν γνωρίσαμε τον ευεργέτη μας. Κάποτε, έλαβε ένα γράμμα. Μπορούσε, να το καταστρέψει. Εκείνος, όμως το κράτησε.

ΝΙΚΟΣ: Μην το διαβάσεις.

ΛΟΥΚΑΣ: Η ιστορία γράφτηκε. Δεν μπορεί να σβηστεί.

ΝΙΚΟΣ: Σε εκλιπαρώ.

ΛΟΥΚΑΣ: «Το νερό γυάλιζε. Θάλασσα και ουρανός γίνηκαν ένα. Δεν τα ξεχώριζες. Η γιαγιά μου. Ο παππούς μου. Οι γονείς και τα αδέρφια μου. Όλοι μας ένα κουβάρι. Ήμουν σε εκείνη την ηλικία που τείνεις να ξεχνάς το παρελθόν, για να θυμάσαι το μέλλον. Οικτώ χρονών κοριτσάκι. Στο μεταίχμιο. Όσοι συνομήλικοί μου τα κατάφεραν, δεν θυμούνται τίποτα. Είμαι από τους τυχερούς – άτυχους, που το μυαλό μου αποθήκευσε τα πάντα. Σαν μια παλιά οικογενειακή φωτογραφία. Η πλευση του σκάφους ξαφνικά έπαυσε. Κοίταξα γύρω μου και δεν υπήρχε πουθενά στεριά. Ήμασταν μεσοπέλαγα. Οι στρατιώτες πήγαν πρώτα στους άντρες. Στα χέρια, νομίζω, κρατούσαν ένα σιδερένιο τσιμπίδι. Μια πένσα. Ποιος ο λόγος; Δεν πρόλαβα να δω πολλά. Ο καπετάνιος με πλησίασε και κάλυψε το πρόσωπό μου με τον φθαρμένο επενδύτη του. Όμως άκουσα. Τις στριγκλιές των δικών μου. Άκουγα το ασήμι που τους ξερίζωναν από τα στόματα, καθώς έπεφτε στο κατάστρωμα. Από μια σχισμή είδα την μάνα μου με τα σαγόνια ορθάνοικτα. Σε στάση μετάληψης. Αντί να λάβει την θεία κοινωνία, της έβγαλαν τα δόντια. Το πρόσωπό της γέμισε με

αίματα. Ξέσπασα. Τότε, ο στοργικός κύριος για να με ηρεμήσει, άρχισε να μου σιγοτραγουδά:

Μωρή κοντού - μωρή κοντούλα λεμονιά
με τα πολλά λεμό - λεμόνια, Βησσανιώτισσα
δε σ' είδα ψες κι αρρώστησα
κι ούτε γιατρό δε φώναξα.

Πότε μικρή μεγάλωσες κι απόλυκες κλωνάρια
συ μ' έκαμες κι αρρώστησα
και το γιατρό δε φώναξα.

Αν δεν είναι φρίκη αυτό, τότε τι είναι; Γι' αυτό σας γράφω.
Είστε εσείς, αυτός ο άντρας; Εσείς, που μας μεταφέρατε
στον θάνατο;»

Δεν νομίζω, να πήρε ποτέ απάντηση. Ακόμη περιμένει.

ΠΡΑΞΗ Γ

ΣΚΗΝΗ ΧΙ

Το δωμάτιο είναι άδειο. Η τραπεζαρία είναι σκεπασμένη με ένα σεντόνι. Ο ΛΟΥΚΑΣ μπαίνει κρατώντας μια αποσκευή. Κάθεται σε μια καρέκλα και κοιτάει τις χαραγμένες γραμμές στο πάτωμα. Δεν κοιτάει ποτέ προς την τραπεζαρία. Ο ΝΙΚΟΣ έρχεται και στέκεται αντικριστά του. Ο ΛΟΥΚΑΣ σηκώνεται. Συνομιλούν πρόσωπο με πρόσωπο.

ΛΟΥΚΑΣ: Δεν έσβησαν;

ΝΙΚΟΣ: Είπα στην καθαρίστρια, να μην περνάει την σφουγγαρίστρα από πάνω.

ΛΟΥΚΑΣ: Έπρεπε να τις σβήσετε.

ΝΙΚΟΣ: Πως ήταν το ταξίδι σου;

ΛΟΥΚΑΣ: Κουραστικό.

ΝΙΚΟΣ: Είχε φουρτούνα;

ΛΟΥΚΑΣ: Ήταν κάλμα.

ΝΙΚΟΣ: Είσαι άυπνος;

ΛΟΥΚΑΣ: Δούλευα. Δεν έκλεισα μάτι.

ΝΙΚΟΣ: Μόνος τελικά;

ΛΟΥΚΑΣ: Δεν τα κατάφερε.

ΝΙΚΟΣ: Στην κατάσταση της δεν είναι για ταξίδια.

ΛΟΥΚΑΣ: Είπε να μείνει πίσω.

ΝΙΚΟΣ: Καλύτερα.

ΛΟΥΚΑΣ: Ναι. Καλύτερα.

ΝΙΚΟΣ: Πότε με το καλό;

ΛΟΥΚΑΣ: Μπήκε στον μήνα της. Σύντομα.

ΝΙΚΟΣ: Το σκεφτήκατε το όνομα;

ΛΟΥΚΑΣ: Ας έρθει και βλέπουμε.

ΝΙΚΟΣ: Ό,τι αποφασίσετε. Γερό να 'ναι.

ΛΟΥΚΑΣ: Θα είναι.

ΝΙΚΟΣ: Δεν θέλω να ακούσω το όνομα μου.

ΛΟΥΚΑΣ: Δεν θα το ακούσεις.

ΝΙΚΟΣ: Κοριτσάκι είναι;

ΛΟΥΚΑΣ: Κορίτσι.

ΝΙΚΟΣ: Δεν είναι σερνικό. Το επόμενο.

ΛΟΥΚΑΣ: Θα δούμε.

ΝΙΚΟΣ: Η μάνα σου θα τρελαθεί, αν ακούσει το όνομά της.

ΛΟΥΚΑΣ: Που είναι;

ΝΙΚΟΣ: Για ψώνια με την αδερφή της. Που αλλού;

ΛΟΥΚΑΣ: Έχω κάτι για σένα.

Ο ΛΟΥΚΑΣ ανοίγει την αποσκευή. Δίνει στον ΝΙΚΟ ένα βιβλίο.

ΝΙΚΟΣ: Μην μου πεις!

ΛΟΥΚΑΣ: Είσαι ο πρώτος που το παίρνει.

ΝΙΚΟΣ: Ο πρώτος;

ΛΟΥΚΑΣ: Δεν έχει κυκλοφορήσει ακόμη.

ΝΙΚΟΣ: Φρέσκο;

ΛΟΥΚΑΣ: Εχθές το πήρα από το τυπογραφείο.

ΝΙΚΟΣ: Το χαρτί του. Το μελάνι του. Μυρίζουν ωραία.

ΛΟΥΚΑΣ: Να το διαβάσεις.

ΝΙΚΟΣ: Ανυπομονώ.

ΛΟΥΚΑΣ: Ξέρω πως η ανάγνωση, δεν είναι στις προτεραιότητές σου.

ΝΙΚΟΣ: Μην με προσβάλεις. Κάτσε, να ριζώ μια ματιά.

ΛΟΥΚΑΣ: Άστο τώρα.

ΝΙΚΟΣ: Όπως θέλεις.

ΛΟΥΚΑΣ: Λοιπόν;

ΝΙΚΟΣ: Γιατί σε κάλεσα;

ΛΟΥΚΑΣ: Ακριβώς.

ΝΙΚΟΣ: Έχω και εγώ να σου δώσω κάτι.

Ο ΝΙΚΟΣ δίνει στον ΛΟΥΚΑ έναν φάκελο. Μέσα υπάρχει ο σπασμένος δίσκος, που ο ΝΙΚΟΣ κόλλησε.

ΛΟΥΚΑΣ: Τον κόλλησες.

ΝΙΚΟΣ: Κομματάκι - κομματάκι.

ΛΟΥΚΑΣ: Απίστευτο.

ΝΙΚΟΣ: Και όμως, αληθινό.

ΛΟΥΚΑΣ: Πως το έκανες;

ΝΙΚΟΣ: Με υπομονή.

ΛΟΥΚΑΣ: Έγινε θρύψαλα.

ΝΙΚΟΣ: Είχα θολώσει.

ΛΟΥΚΑΣ: Ήταν ένα θερμό επεισόδιο.

ΝΙΚΟΣ: Φταίγαμε και οι δύο.

ΛΟΥΚΑΣ: Έβραζα από θυμό.

ΝΙΚΟΣ: Γιατί εγώ;

ΛΟΥΚΑΣ: Περρασμένα - ξεχασμένα.

ΝΙΚΟΣ: Ό,τι έγινε - έγινε.

ΛΟΥΚΑΣ: Κοιτάμε το μέλλον.

ΝΙΚΟΣ: Κοιτάμε μπροστά.

ΛΟΥΚΑΣ: Δεν έπρεπε να έχει γυρίσει;

ΝΙΚΟΣ: Ποιος;

ΛΟΥΚΑΣ: Η μάνα μου.

ΝΙΚΟΣ: Θα έρθει. Που λες, γονάτισα και τα μάζεψα όλα.

ΛΟΥΚΑΣ: Κοίτα να δεις.

ΝΙΚΟΣ: Με βοήθησαν και οι άλλοι στην ένωση.

ΛΟΥΚΑΣ: Σας πήρε καιρό;

ΝΙΚΟΣ: Εννιά μήνες.

ΛΟΥΚΑΣ: Γέννα κανονική.

ΝΙΚΟΣ: Εγώ στα γόνατα. Στα τέσσερα. Δίπλα μου ο αδερφός μου με έναν φακό μεγεθυντικό και παραδίπλα ο νονός σου να ψηλαφίζει το πάτωμα από γωνιά σε γωνιά.

ΛΟΥΚΑΣ: Να σας έβλεπα από μια μεριά.

ΝΙΚΟΣ: Με χειρουργικές κινήσεις τον ξαναφτιάξαμε. Βοήθησε και ο παπάς, με τις προσευχές του...

ΛΟΥΚΑΣ: Σας ευχαριστώ.

ΝΙΚΟΣ: Παρακαλώ.

ΛΟΥΚΑΣ: Παίζει;

ΝΙΚΟΣ: Σαν καινούριος.

ΛΟΥΚΑΣ: Ας τον ακούσουμε.

Ο ΛΟΥΚΑΣ τοποθετεί τον δίσκο στο πικάπ. Ο δίσκος γυρίζει και αρχίζει να ακούγεται η μελωδία από το ζεϊμπέκικο του αρχάγγελου. Ο ΝΙΚΟΣ πλησιάζει και σηκώνει την βελόνα.

ΝΙΚΟΣ: Δεν είναι ώρα για τραγούδια.

ΛΟΥΚΑΣ: Άφησε το να παίζει.

ΝΙΚΟΣ: Τι σκοπό έχεις από δω και πέρα;

ΛΟΥΚΑΣ: Θέλω να ακούσω το τραγούδι.

ΝΙΚΟΣ: Βγάζεις βιβλίο δεν σου είναι αρκετό;

ΛΟΥΚΑΣ: Είμαι ένας βλάκας.

ΝΙΚΟΣ: Είσαι παιδί ακόμα.

ΛΟΥΚΑΣ: Με ξεγέλασες.

ΝΙΚΟΣ: Μυρίζεις γαλατίλα.

ΛΟΥΚΑΣ: Τι θέλεις να ακούσεις;

ΝΙΚΟΣ: Η θέση σου είναι εκεί. Σε αυτήν την τραπεζαρία.

ΛΟΥΚΑΣ: Δεν υπάρχει περίπτωση να επιστρέψω.

ΝΙΚΟΣ: Ποτέ μην λες ποτέ.

ΛΟΥΚΑΣ: Δεν θα σταματήσω να γράφω.

ΝΙΚΟΣ: Μου ανήκεις.

ΛΟΥΚΑΣ: Τ' ορκίζομαι στο αγέννητο παιδί μου.

ΝΙΚΟΣ: Όλοι μου ανήκετε.

ΛΟΥΚΑΣ: Την έρημη την μάνα μου λυπάμαι, που κάθεται μαζί σου.

ΝΙΚΟΣ: Και αυτή μου ανήκει. Και η αδερφή της.

ΛΟΥΚΑΣ: Λάθος μου, που δέχτηκα να σε συναντήσω.

ΝΙΚΟΣ: Λάθος μου, που σε άφησα να φύγεις.

ΛΟΥΚΑΣ: Δεν θα σε κοντράρω.

ΝΙΚΟΣ: Δεν μπορείς.

ΛΟΥΚΑΣ: Η μόνη φορά που σε αισθάνθηκα, ήταν όταν άνοιξες για λίγο το βιβλίο μου.

ΝΙΚΟΣ: Άκου το καλά. Όποιος δένεται με την θάλασσα, της ανήκει για πάντα. Δεν σπάει το δέσιμο. Ξεμπαριάρισε. Έγραψες μερικά στιχάκια. Την γιάστρωσε. Όλα καλά. Ξεκουράστηκες. Γλέντησες. Φύγαμε για νέο μπάρκο.

ΛΟΥΚΑΣ: Φεύγω.

ΝΙΚΟΣ: Που πας;

ΛΟΥΚΑΣ: Στην Βενετία.

ΝΙΚΟΣ: Ξέχασες τον δίσκο.

Ο ΛΟΥΚΑΣ παίρνει την αποσκευή του και πάει να φύγει. Ξεπροβάλλουν ο ΛΕΥΤΕΡΗΣ και ο ΜΑΡΙΟΣ, ενώ ο π. ΜΗΝΑΣ πλησιάζει τον ΝΙΚΟ. Ο ΛΟΥΚΑΣ προσπαθεί να τους ξεφύγει.

π. ΜΗΝΑΣ: Πιάστε τον.

ΝΙΚΟΣ: Τον έχει κυριεύσει.

π. ΜΗΝΑΣ: Ο Σατανάς.

ΝΙΚΟΣ: Σκέφτηκα να φέρω έναν γιατρό.

π. ΜΗΝΑΣ: Εκεί που επιστήμη σταματά, ξεκινάω εγώ.

ΝΙΚΟΣ: Μην φοβάσαι παιδάκι μου.

ΛΟΥΚΑΣ: Τι κάνετε;

Ο ΛΕΥΤΕΡΗΣ και ο ΜΑΡΙΟΣ ακινητοποιούν βίαια τον ΛΟΥΚΑ στο πάτωμα.

ΛΟΥΚΑΣ: Θείε. Άσε με. Με πονάς.

π. ΜΗΝΑΣ: Μην σας ξεφύγει.

ΛΟΥΚΑΣ: Νονέ μου. Πονάω.

ΝΙΚΟΣ: Σου έδωσα τα πάντα και με πρόδωσες.

π. ΜΗΝΑΣ: Αναλαμβάνω εγώ.

ΝΙΚΟΣ: Θέλω πίσω τον γιό μου.

π. ΜΗΝΑΣ: Γι' αυτό είμαι εδώ.

ΛΟΥΚΑΣ: Είστε για δέσιμο.

Ο π. ΜΗΝΑΣ τραβάει το σεντόνι. Φανερώνονται ένας σταυρός, ένα πετραχήλι και ένα βιβλίο. Ο π. ΜΗΝΑΣ φοράει το πετραχήλι. Υψώνει το βιβλίο και τον σταυρό. Ο ΛΕΥΤΕΡΗΣ, ο ΜΑΡΙΟΣ και ο ΝΙΚΟΣ σηκώνουν τον ΛΟΥΚΑ και τον μεταφέρουν στην τραπέζα. Ο ΛΟΥΚΑΣ ουρλιάζει και προσπαθεί να ελευθερωθεί. Τον δένουν σφιχτά από τα τέσσερα άκρα του.

ΛΟΥΚΑΣ: Πονάω.

π. ΜΗΝΑΣ: Πρώτα μια ματιά στο βιβλίο.

ΛΟΥΚΑΣ: Με σταυρώνουν.

π. ΜΗΝΑΣ: Βάθος απύθμενο.

ΑΙΩΝΙΑ ΠΑΛΗ

Μην προσπαθήσεις να σφίξεις δυνατά
στις παλάμες σου καμιά πατρίδα...

ΛΟΥΚΑΣ: Τρελοί! Όλοι σας.

π. ΜΗΝΑΣ: ...θα χαθεί όπως όλες εκείνες οι γυναίκες που αγκιστρώθηκαν από στιλβωμένα μέλη.

Λουσβιτς.

Τεχεράνη.

Σμύρνη...

ΛΟΥΚΑΣ: Βοήθεια!

π. ΜΗΝΑΣ: ...Τώρα που σαρκοβόρα όντα γέμισαν τις πλατείες και τα σπίτια μας.

Συνέχισε να αγωνίζεσαι μόνος.

Κόπρος μπουρδολογίας! Λογαριάζεσαι για ποιητής;

ΛΟΥΚΑΣ: Βοήθα με μάνα.

ΝΙΚΟΣ: Δεν θα έρθει. Όσο και να φωνάζεις, δεν θα έρθει.

ΛΟΥΚΑΣ: Είναι δίπλα;

ΝΙΚΟΣ: Δεν έφυγε ποτέ.

ΛΟΥΚΑΣ: Και η θεία;

ΝΙΚΟΣ: Μαζί της.

ΛΟΥΚΑΣ: Μαμά! Φοβάμαι μαμά. Βουλιάζω ρε μάνα. Πνίγομαι!

Ο ΝΙΚΟΣ σχίζει σελίδες από το βιβλίο του ΛΟΥΚΑ και του βουλώνει το στόμα. Ενώ ο ΛΟΥΚΑΣ μουγκρίζει και σπαρταράει, εκείνος παραμένει δίπλα του και του μιλάει.

ΝΙΚΟΣ: Κωλόπαιδο! Πίστεψες, πως θα ξεφύγεις; Σε πεθύμησε η φαμίλια σου αγόρι μου. Τίμα τον πατέρα σου και την μητέρα σου. Το χέρι του Θεού το έγγραψε. Σε πέτρινες πλάκες, όχι σε βιβλιαράκια με παραμύθια της Χαλιμάς. Αφού όλα ειπώθηκαν απόψε, άκου και τα προεόρτια. Όλα στο φως. Ο παππούς σου δεν την ήθελε την μάνα σου, «Τις ξέρω καλά του λόγου τους. Χειρότερες από τις Κουλουριώτισσες και τις Αιγινήτισσες. Πεταλώνουν άλογο στα όρθια». Κλεφτήγαμε και παντρευτήγαμε στην ζούλα. Σαλπάρουμε με ένα σαπάκι από την Πάτρα για Αγκώνα. Πήγαμε ντουγκρού

στην Μπολόνια. Είχα τις άκρες μου εκεί πέρα, από τότε που σπούδαζα. Δεν θα πεινούσαμε. Την γλώσσα την κατείχα. Το χαρτί μου το είχα. Μιας και σου αρέσει η ποίηση, μάθε πως από εκεί πέρασε και ο Δάντης ο ποιητής. Η μάνα σου είχε κόλλημα με δαύτον. Μεγάλο έρωτα. Μείναμε εκεί κάμποσο. Έπιασα δουλειά σαλατζής σε ένα μικρό ναυπηγείο. Δεν υπήρχαν πολλοί τότε που ήξεραν, να χαράζουν τις γραμμές στο δάπεδο. Να 'ναι καλά οι δάσκαλοί μου, όπου και να βρίσκονται. Σύντομα, το εξαντλήσαμε όλο το μέρος. Φύγαμε ένα τριήμερο για την Βενετία. Εκείνη να γράφει συνεχώς. Να γεννάει στιχάκια και να μου τα διαβάζει. Εγώ να ονειρεύομαι να αποκτήσω τα δικά μου πλοία. Δύο κόσμοι κόντρα αντίθετοι. Σε συλλάβαμε σε μια αμμουδιά δίπλα στο Μεγάλο Κανάλι. Η ζωή κάνει κύκλους λένε οι παλιοί. Το επιβεβαιώνω. Θα ρρεις, πως χαράσσεις την πορεία σου, όμως η ίδια σου η διαδρομή είναι η απόλυτη πλάνη. Διέσχισες το δικό μας μονοπάτι και επέστρεψες. Κράτα αυτό που θα σου πω. Η Βενετία δεν είναι μέρος για άντρες σαν εμάς. Δεν αντέχουμε την υγρασία της. Αν και το ξημέρωμα δεν θα θυμάσαι το παραμικρό.

ΣΚΗΝΗ ΧΙΙ

Το πάτωμα είναι ακόμη χαραγμένο. Η ΣΑΡΑ είναι πλάτη. Βάζει τον δίσκο στο πικάπ. Το ζεϊμπέκικο που ακούγεται είναι πλέον διαφορετικό. Καθώς γυρίζει, την βλέπουμε να κρατάει στην αγκαλιά της ένα βρέφος. Ο ΛΟΥΚΑΣ κάθεται στον μέσον της τραπεζαρίας. Εκεί που καθόταν ο πατέρας του. Ο ΝΙΚΟΣ κάθεται στα αριστερά του. Δίπλα του ο π. ΜΗΝΑΣ, ο ΛΕΥΤΕΡΗΣ και ο ΜΑΡΙΟΣ. Η ΣΑΡΑ πάει και κάθεται στα δεξιά του ΛΟΥΚΑ. Δίπλα της η ΌΛΓΑ και η ΖΩΗ. Τσουγκρίζουν τα ποτήρια.

ΌΛΓΑ: Μου χαμογελάει.

ΖΩΗ: Μας κάνει γελάκια.

ΌΛΓΑ: Ίδια η μάνα της.

ΣΑΡΑ: Δεν μου μοιάζει.

ΖΩΗ: Καλά στα λέει το κορίτσι. Ούτε κατά διάνοια.

ΌΛΓΑ: Καρμπόν είστε. Ήθελα να ήξερα, τι έκανε ο γιός μου; Κοιμόταν;

ΣΑΡΑ: Κάτι έκανε και αυτός.

ΌΛΓΑ: Δεν έχω καμία αμφιβολία.

ΣΑΡΑ: Che fece il gran rifiuto.

ΌΛΓΑ: Που το άκουσες αυτό;

ΣΑΡΑ: Από εκείνον.

ΌΛΓΑ: Τον άντρα μου;

ΣΑΡΑ: Πέρασε σχεδόν ένας ολόκληρος χρόνος. Δύο άνθρωποι ξένοι και συνάμα τόσο γνωστοί. Μεγάλο μαράζι η μοναξιά. Μου ζήτησε, να του φτιάξω έναν καφέ και να του το απαγγείλω.

ΌΛΓΑ: Και εσύ το έκανες;

ΣΑΡΑ: Του διάβασα μονάχα μερικούς στίχους. Ένα κατάλευκο φως με περιλούσε. Από έναν μαύρο και έναν λευκό κύκνο βγήκε ένα τόσο όμορφο πλασματάκι. Εεε μπεμπούλα;

ΌΛΓΑ: Κατάπιε την γλώσσα σου.

ΖΩΗ: Στον πεθερό σου φέρνει. Καρμπόν ο παππούς της.

ΣΑΡΑ: Κάτι θα πήρε και από αυτόν.

Η ΌΛΓΑ βγάζει μια κραυγή, όμως κανείς τους δεν την ακούει. Τσουγκρίζουν τα ποτήρια.

ΝΙΚΟΣ: Καλορίζικο το όνομα. Καλορίζικα τα βαπόρια.

ΛΟΥΚΑΣ: Με αυτά τα κουτάλια θα φάμε;

ΌΛΓΑ: Τι έχουν;

ΖΩΗ: Είναι βρώμικα;

ΛΟΥΚΑΣ: Τα ασημένια. Φέρτε μου τα ασημένια.

Ο ΛΟΥΚΑΣ σηκώνεται. Χορεύει ζεϊμπέκικο και σιγοτραγουδά.

ΛΟΥΚΑΣ: Εραστές παρμένοι χώρια

στης ιστορίας τον αγρό

ψυχές πάνω σε σταυρό

ιαχή που παρασέρνει

σε επιτάφιο στολισμό

σταμάτα να λοξοκοιτάς

η ιστορία δεν συγχωράει

το πάθος θέλει γιατρικό

ένα μαχαίρι ματωμένο

δίχως δέρμα για οδηγό.

ΤΕΛΟΣ